

MAMA ȘI DARUL VIETȚII

Concurs Spune-mi o poveste pentru suflet

Ediția a XI-a
martie 2021

MAMA SI DARUL VIETII

Concurs Spune-mi o poveste pentru suflet

Ediția a XI-a
martie 2021

Spune-mi o poveste pentru suflet vă invită — în fiecare lună — la un concurs cu premii de suflet. Acesta se adresează copiilor cu vârsta cuprinsă între 5 și 14 ani și are două secțiuni: arte plastice și literatură.

Spune-mi o poveste pentru suflet este un proiect coordonat de **Ioana Revnic** și are ca scop educația caracterială prin intermediul poveștilor.

Din 2018 până în prezent, povestitorii SOPS au fost susținut mai mult de 200 de ateliere de citit pentru copii, inclusiv online.

©Spune-mi o poveste pentru suflet, 2021

Design: Bogdan Dragomir DTP: Dimitria Bahnean

MAMA ȘI DARUL VIEȚII

Concurs Spune-mi o poveste pentru suflet

ediția a XI-a, martie 2021

TEMA

Dragostea unei mame poate învinge orice frică. Însă când vine vorba despre un copil născut sau nenăscut, mamele – oricâte superputeri ar avea – se pot teme, se pot îngrijora, se pot simți neajutorate. Îndeosebi atunci când nu au aproape pe cineva care să le încurajeze și, mai ales, să le sprijine înainte și după ce copiii vin pe lume.

În luna în care le-am sărbătorit pe mamele noastre, a unsprezecea ediție a concursurilor SOPS le-a fost dedicată.

Acest concurs a făcut parte din activitățile desfășurate în **LUNA PENTRU VIAȚĂ**, organizată de Asociațiile România pentru viață și Studenți pentru viață, din București.

ARTE PLASTICE

Le-am propus copiilor să creeze o lucrare cu titlul „Mami, îți mulțumesc că m-ai născut!”.

Categorii de vârstă

5–7 ani | 8–10 ani | 11–12 ani | 13–14 ani

LITERATURĂ

Concurenții au scris un text în proză sau în versuri, respectând tema concursului și valorificând ideea că una dintre minunile lumii este iubirea de mamă; alta – darul vieții.

La această secțiune au fost invitați să participe și copiii, și părinții lor.

Categorii de vârstă

7–9 ani | 10–12 ani | 13–14 ani | adulți

JURIU

PREȘEDINTE DE ONOARE AL JURIULUI

Mariana Cuceu, MD, MPH — Președinta Organizației „Saint Paraskeva Orthodox Charity” din Chicago

JURIUL SECȚIUNII DE ARTE

Veronica Iani — scriitoare pentru copii și ilustratoare

Bogdan Dragomir — graphic designer

JURIUL SECȚIUNII DE LITERATURĂ

Prof. Dr. Cristina Cergan — Școala Gimnazială „Ion Minulescu”, Pitești

Prof. Dr. Roxana Ștefania Ciobanu — consilier superior, Centrul Național de Politici și Evaluare în Educație

Marele Premiu pentru talent narativ a fost acordat de doamna Mariana Cuceu, președinta Organizației „Saint Paraskeva Orthodox Charity” din Chicago și președinta de onoare a acestei ediții a concursului.

Alexandra Nadane – președinta Organizației România pentru viață
a acordat Premiul pentru Viață, la secțiunea LITERATURĂ, categoria Adulți.

Continuați să vă iubiți și să vă respectați părinții!

Dragi copii și distinși părinți,

Vă mulțumim pentru timpul acordat și pentru participarea la concursul cu tema „Mama și darul vieții”.

Creațiile voastre, dragi copii, arată educația aleasă pe care ați primit-o. În plus, reflectă iubirea pe care dvs., distinși părinți, ați cultivat-o în copii. Este, într-adevăr, un lucru mare și o mare taină.

Creșterea și educația adecvată a copiilor, într-o lume secularizată, devine din ce în ce mai complexă.

De aceea, este foarte important, dragi părinți, să aduceți în continuare în atenția copiilor faptul că ei înșiși sunt parte din dragostea dumnezeiască și rodul iubirii nemărginite pe care El o are pentru creația Sa și pentru fiecare dintre noi. Iar aceasta iubire a Lui Dumnezeu este reflectată în dragostea pe care copiii au manifestat-o cu adevărat prin textele și prin picturile pentru mămici.

Vă felicit, copii, pentru munca voastră și – mai ales – vă încurajez să continuați să vă iubiți și să vă respectați părinții, indiferent de situațiile existențiale care se vor abate asupra voastră mai târziu.

Va veni o când veți fi independenți din toate punctele de vedere. Să nu uitați, când ajungeți la acea vârstă, de iubitele voastre mame pe care astăzi (cu gândirea și cu simțirea de copil) le descrieți ca pe niște femei sfinte.

Ele vor rămâne la fel de sfinte de-a lungul timpului, indiferent de vârsta voastră și de preocupările mari pe care fiecare dintre voi le va avea în societate.

Iar când veți avea familiile voastre și copiii voștri, să vă amintiți că părinții voștri pe care azi îi vedeți atotputernici își vor mai pierde din puteri. Iar ei vor avea nevoie – la acea vârstă – de aceeași afecțiune și de aceeași înțelegere pe care voi o primiți de la ei acum.

Să vă rugați ca Bunul Dumnezeu să vă dăruiască înțelepciune, răbdare și, mai ales, iubire necondiționată în acele clipe. Dacă veți ajunge la ele, va fi cu adevărat un dar de la Bunul Dumnezeu.

M-am simțit cu adevărat privilegiată să vă citesc textele și să vă admir desenele.

Vă doresc mult succes pe mai departe în împlinirea idealurilor pentru viață, iar părinților – multă sănătate și pace desăvârșită în familiile deosebite pe care le clădesc.

Sfintele Paști să vă găsească pe toți în lumina Învierii și a iubirii Mântuitorului nostru Iisus Hristos!

Mariana Cuceu, MD, MPH – President of Saint Paraskeva Orthodox Charity

Cât de greu sau de ușor este să îți exprimi dragostea pentru mama, recunoștința, atașamentul, nevoia de a o simți prezentă cât mai mult în viața ta? Răspunsul ține de fiecare în parte.

Copiii care au participat la concursul „Mama și darul vieții” și-au asumat această provocare, așezându-și – cu generozitate – trăirile în cuvintele și în desenele lor.

A unsprezecea ediție a concursurilor „Spune-mi o poveste pentru suflet”, organizată în luna martie, Luna pentru Viață, a fost cea mai emoționantă de până acum.

Participanților care au îndrăznit să se arate vulnerabili și sensibili, le sunt recunoscătoare pentru împărtășire.

Tuturor le transmit gratitudinea mea!

**Ioana Revnic,
Coordonatoarea proiectului
„Spune-mi o poveste pentru suflet”**

MARELE PREMIU secțiunea LITERATURĂ

TEODORA TOPAN, 11 ANI

Iubirea nesfârșită, îngăduitoare și iertătoare a mamelor

– Am venit, mamă! spuse Leea când intră pe ușă.

– Bună, draga mea! Cum a fost la școală?

La școală fusese îngrozitor.

La început, totul părise normal. Își lăsase ghiozdanul în dulap, își pusese geaca în cuier și se așezase în bancă. Dar la prima oră, cea de chimie, află că nu se descurcase la test. Ulterior, descoperi că are o absență la clubul de lectură, iar prietena ei cea mai bună, Megan, îi spuse că are o temă restantă la istorie. Și, pe deasupra, colegii ei râseseră de ea pentru că nu are un telefon la modă, ci doar o rablă care se încarcă greu.

– Auzi, mamă? Îmi poți cumpăra și mie un telefon ca cel al lui Megan?

Mama își ridică ochii din ceea ce lucra și o privi fix.

– De ce ai avea nevoie de unul nou? Și acesta este încă foarte bun, de ce ți-ar trebui altul? Doar pentru că se încarcă mai greu? Știi că nu ne putem permite un telefon ca acela al lui Megan.

Mama Leei lucra la o firmă de haine. Nu era bine plătită,

aveau bani pentru cele necesare, dar nu își puteau permite mici răsfățuri din când în când. De când rămăseseră singure, mama încercase să renunțe la multe dintre plăcerile sale, cumpărându-i Leei lucruri scumpe pentru petreceri sau banchete. Dar un nou telefon... însemna să renunțe la mâncarea pentru o săptămână.

– Mamă, te rog! Toți colegii au, doar eu nu!

– Leea! Te rog să înțelegi! Nu se poate!

– De ce? De ce nu pot să am și eu măcar o dată în viață ce vreau?

– Leea, este spre binele nostru, știi că te iubesc mult, dar...

– Asta numești tu iubire? Când cer ceva, să mi se spună: „Nu se poate! Nu ne putem permite!”, de fiecare dată? Ei bine, nu cred! Nimeni nu ar putea! țipă ea și o zbughi pe ușă afară.

De fapt, nu intenționase să plece nicăieri, dar dacă tot ieșise, s-a gândit să o sune pe Megan, ca să meargă împreună în parcul din apropiere. Era la zece minute de mers pe jos. Urma să o roage să-i împrumute telefonul. Știa că așa ceva nu se face, dar își dorea mult acel telefon. Merse pe străzile aglomerate, printre pietoni, fără să fie sezizată de nimeni și nimic. Se simțea singură.

Într-un final, ajunse și în parc. Pe multe bănci de pe alee, ședeau copii împreună cu părinții lor, jucându-se, sau bătrânele cu pungi în mâini care stăteau la taclale în timp ce hrăneau porumbeii. Ei se aveau unul pe celălalt. Se gândi: „Și eu o am pe mama...”

O zări pe Megan în celălalt capăt al aleii, venind spre ea. Deodată, îi intră un mesaj. Era de la mama ei. Deschise mesajul și, cu groază, citi:

„Draga mea,

Firma la care lucrez mi-a acordat șansa de a lucra pentru doi ani în Manhattan. Mătușa Grace va avea grijă de tine cât timp voi fi plecată. Sper că nu te deranjează asta. Îți poți invita prieteni la tine, să stea peste noapte. M-am hotărât să plec, deoarece voi primi destui bani pentru a-mi permite noul telefon pe care ți-l dorești atât de mult. Probabil, eu voi fi plecat deja când vei ajunge acasă. Să știi că te iubesc mai mult decât își poate imagina cineva. Sunt sigură că și tu mă iubești.

Mama”

Asta era prea mult. Mama ei pleca din oraș doar ca să-i cumpere un nou telefon. Dacă ar fi știut că încăpățânarea ei va duce la o asemenea decizie..

Megan o văzuse și ea, îi făcea cu mâna, dar Leea înțelesese că nu era timp de stat la povești. Pur și simplu începu să alerge către casă. Nu mai conta ce va zice Megan, nu mai conta că nu va mai primi acel telefon cu împrumut. Mama, scumpa și iubita

ei mamă, pleca doar din cauza ei.

Dădu buzna în casă și fugi iute în camera mamei. Deschise cu sufletul la gură ușile dulapului. Nu mai era nimic înăuntru. Doar un mic bilețel pe care scria cu cerneală neagră:

„Mătușa Grace ajunge la ora 16:00!”

Era prea târziu.

Se întinse pe patul mamei, strânse așternuturile în brațe și începu să plângă.

Își aminti ce-i spusese mamei înainte să plece. Nu era nici pe departe adevărat. La banchetul din clasa a VIII-a, mama nu-și cumpărase pantofi noi, deși avea nevoie de unii noi, ca să îi poată plăti rochia pe care ea și-o dorea neapărat. Acum vreun an, mama îi cumpărase niște farduri noi, pentru a putea merge la ziua lui Megan, chiar asta însemna să nu mănânce nimic toată ziua... Realiză ce bună și generoasă era mama cu ea, iar ea se purtase... nici nu se putea gândi la cum se purtase. Strânse și mai tare perna în brațe și murmură: „Îmi pare așa rău, mamă...”

– Ești iertată, scumpa mea.

Cineva îi puse atunci mâna pe umăr. Ea își întoarse imediat capul. Era mama.

– Mamă? Ce? Credeam că ai plecat! De ce te-ai întors?

– A, mi-am uitat biletul de avion acasă. Dar ce s-a întâmplat cu tine? Parcă plecaseși... Și de ce plângi? Ce ai pățit?

– Păi...păi credeam că ai plecat și nu-ți mai pot spune cât de rău îmi pare că m-am purtat așa. Nici nu-mi doresc acel telefon, nici nu am nevoie de el... Dar mamă, am altă dorință. Vreau să rămâi cu mine.

Mamei îi dădură lacrimile.

Fata mea mare și înțeleaptă... Dacă asta este ceea vrei, desigur că rămân cu tine. Recunosc, nu-mi făcea prea mare plăcere să plec de lângă tine... O să îi spun șefului meu că nu mai pot accepta nicidecum să plec! Sun-o tu pe mătușa Grace și spune-i să rămână liniștită la ea acasă!

Leea se gândi: „Mama nici nu-și dorise să plece... O făcea doar din iubire pentru mine...”

Lucrare câștigătoare la secțiunea ARTE PLASTICE, 5—7 ani
LOCUL I

Alexandru Rădulescu, 7 ani

Lucrare câștigătoare la secțiunea ARTE PLASTICE, 5—7 ani
LOCUL al-II-lea

Ștefan Ormenișan, 6 ani

Efrem Budeanu, 6 ani

Natalia Brumă, 6 ani

Bogdan Cozonac, 5 ani

Maria Sophia Stoica, 6 ani

Lucrare câștigătoare la secțiunea ARTE PLASTICE, 8—10 ani
LOCUL I

Marina Suman, 9 ani

Lucrare câștigătoare la secțiunea ARTE PLASTICE, 8—10 ani
LOCUL I

Amelia Josan, 8 ani

**Lucrare câștigătoare la secțiunea ARTE PLASTICE, 8—10 ani
LOCUL al II-lea**

Inessa Arnăuț, 8 ani

Lucrare câștigătoare la secțiunea ARTE PLASTICE, 8—10 ani
LOCUL al II-lea

Ana-Maria Bratu, 8 ani

Lucrare câștigătoare la secțiunea ARTE PLASTICE, 8—10 ani
LOCUL al II-lea

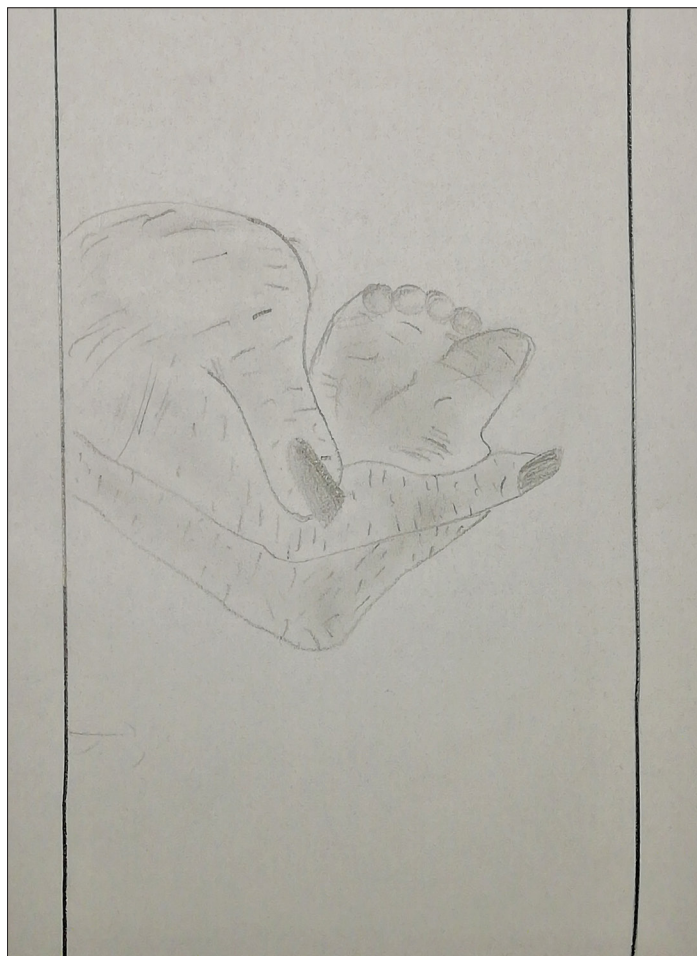

Andreea Pleșca, 8 ani

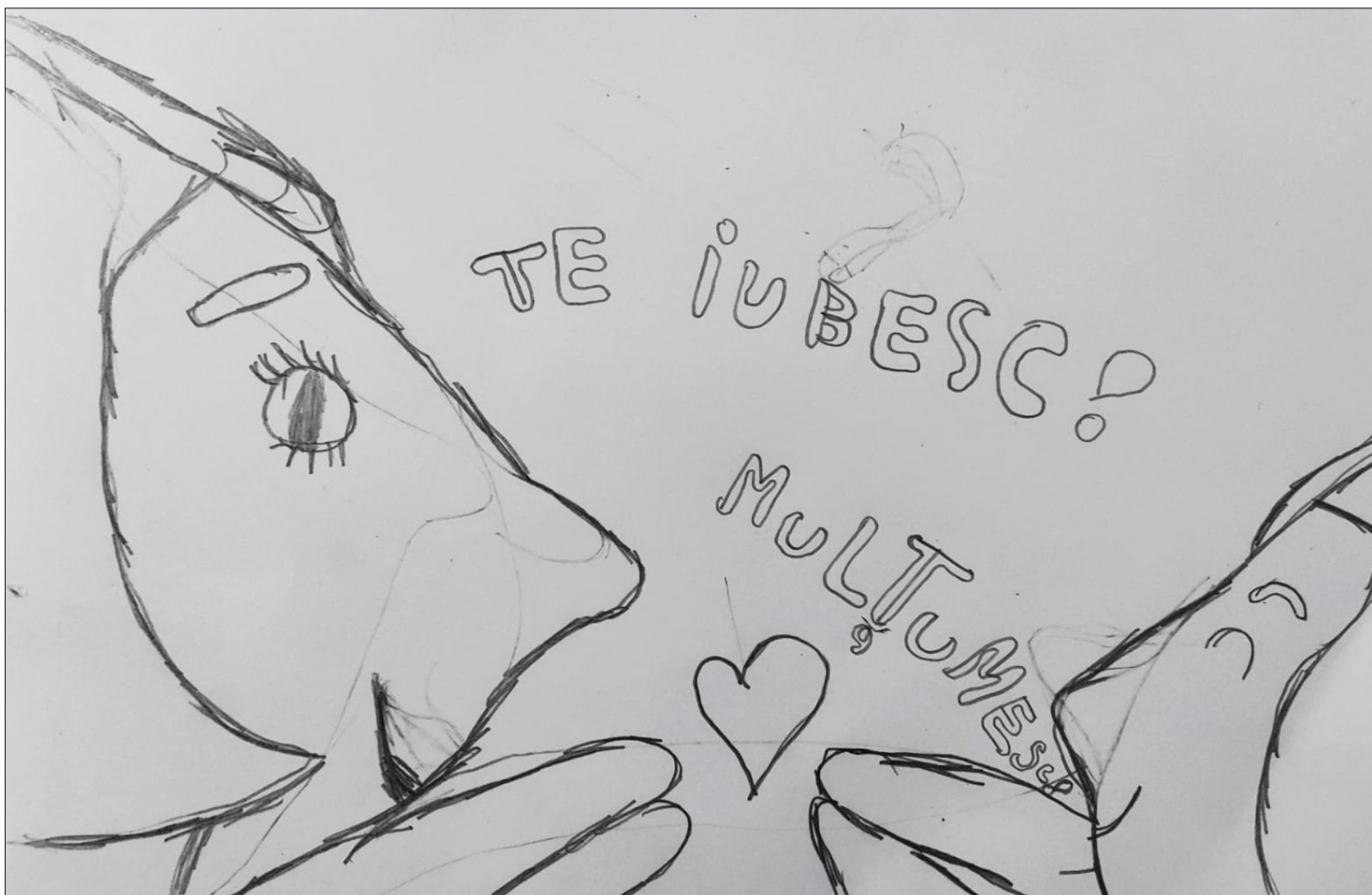
Lucrare câștigătoare la secțiunea ARTE PLASTICE, 8—10 ani
LOCUL al II-lea

Emilia Babenco, 9 ani

Rebeca Andrei, 8 ani

Teodora Berică, 8 ani

Sara Boșoancă, 10 ani

Roberta Maria Cicirean, 9 ani

Mihaela-Parascheva Costache, 8 ani

Anastasia Dăscălescu, 9 ani

Ilinca Donici, 9 ani

Nicolae Nechita, 10 ani

Iris Negiba, 10 ani

Lucrare câștigătoare la secțiunea ARTE PLASTICE, 11—12 ani
LOCUL I

Kira Dimitrova, 11 ani

Maria Boșoancă, 12 ani

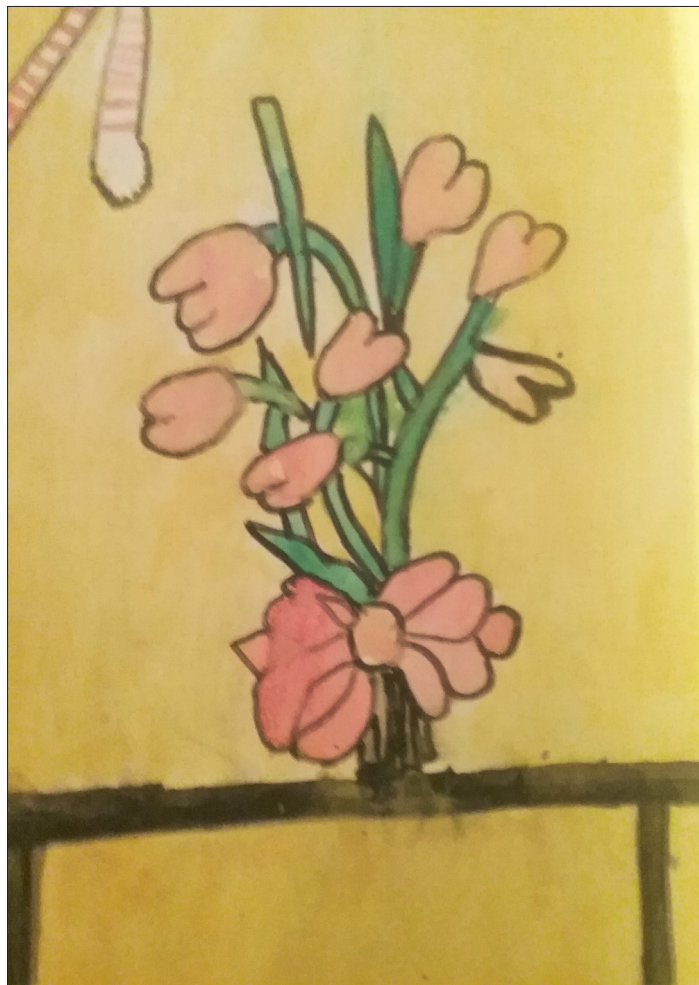
Raluca-Cristiana Cazacu, 11 ani

Denisa Maria Slabu, 12 ani

Eliza Alina Takacs, 12 ani

Ioana Ștefania Zoican, 11 ani

Lucrare câștigătoare la secțiunea ARTE PLASTICE, 13—14 ani
LOCUL I

Daria Ignat, 13 ani

Daria Elena Bivolaru, 13 ani

Alexandru Ștefan Breahmă, 13 ani

Paula Dabija, 13 ani

Anamaria Matei, 13 ani

Larisa Gabriela Popescu, 13 ani

Lucrare câștigătoare la secțiunea LITERATURĂ, 7—9 ani

LOCUL I

MIRUNA OLEINIC, 7 ANI

Capră de munte

Odată, când eram foarte mică, am avut o problemă la inimă. Nu știu foarte exact despre ce era vorba. Știu doar că a fost o operație. Mamei nu-i place să vorbească despre aceasta și nici nu mi-a povestit nimic. Cred că tăcerea ei se datorează faptului că a fost îngrijorată și că nu vrea să mă îngrijoreze și pe mine. Vreau să-i mulțumesc pentru faptul că a făcut atâta efort pentru mine și pentru faptul că mă lasă să cresc liberă.

Cel mai mult, mamei îi place să mă dezmierde „capră de munte”. Nu mă jignește, pentru că o spune ca pe o alintare, cu haz și mândrie. Doar uneori, când sunt prea năzbâtioasă și neatentă, când mă lovesc, mi-o spune cu reproș. A fi capră de munte înseamnă să mă cațăr unde vreau, unde pot, să mă anin de rafturi, să fac tumbe peste patul din dormitor, să fiu foarte neastâmpărată. Înseamnă să nu mă tem să cad, să alerg foarte mult, să mă joc afară când e frig, să ies la zăpadă fără mănuși.

Îmi place să fiu o „capră de munte”, pentru că am libertate, pentru că eu cresc independentă și sigură de mine. Mama îmi dă

nu numai lecții de română sau de matematică, ci și de viață, cum ar fi, de exemplu, lecția curajului.

Nu am fost de mult la grădina zoologică, dar sper să pot merge curând, pentru a vedea cum arată în realitate caprele de munte. Cred că sunt niște animale zburdalnice și, chiar dacă au coarne, nu atacă. Cred că sunt hazlii, energice, îndrăznețe și curajoase, așa ca mine.

Cred că sunt chiar mai curajoase decât mine, pentru că eu mă tem de ascensor. Mama îmi spune că e normal să mă tem, dar că această frică este ușor de învins.

Lucrare câștigătoare la secțiunea LITERATURĂ, 7—9 ani LOCUL al II-lea

DANIEL LOZINSCHI, 9 ANI

Mama - călăuză către steaua viitorului

Mama! Cuvânt compus doar din două silabe, dar cel mai des folosit din tot vocabularul limbii române. Utilizat de toți și la durere, și la bucurie.

Eu îmi iubesc foarte mult mama. Ea este totul. Ea îmi vrea tot binele. Cred că, din acest motiv, nu a plecat peste hotare, așa cum au făcut foarte multe mame ale colegilor mei, ba mai mult, din toată țara. Mi-i frică să mă gândesc cum aș fi fost dacă mama nu-mi era alături atunci când am obținut prima medalie la competiția de dans sportiv *Codreanca*. (În școala mea a activat o perioadă cercul de dans sportiv, cunoscut în toată lumea - *Codreanca*.)

Noi trăim simplu, dar sunt foarte aproape de părinții mei, îndeosebi de bunelul de 93 de ani și de mama. Eu o înțeleg pe mama când refuză să-mi dea bani de chifle (după ore am pictură, fac sport și ore la pian, doar că sunt online), așa că permanent îmi propune altceva, produse de casă (de curând mi-a pregătit prune cu miez de nucă în ciocolată, sunt delicioase). Deseori, colegii îmi trezesc pofta mâncând produse cumpărate, mie mi-i greu să

rezist, dar vreau s-o ascult pe mama: și bani să economisim, și mai sănătos să fiu.

Mamei îi pasă de viitorul meu, vrea ca să cunosc multe și folositoare lucruri. O doamnă și mama au convins doi profesori de muzică să vină în sat să predea două instrumente muzicale: pianul și acordeonul. Eu am ales să cânt la pian. La început, credeam că este o joacă. Între timp, părinții au cumpărat pian. Mie îmi venea foarte greu să cânt în continuare, voiam să cedez, îi spuneam mamei că nu vreau, nu-mi place, mai bine renunț. Mama mă înțelegea, dar continua să insiste.

Profesorul de pian nu a mai venit în sat. Ne-a părăsit. Eu m-am bucurat. Mama, s-a înțeles cu alt profesor, o doamnă, foarte bună, doamna Nastasia, care cred că a fost trimisă de Dumnezeu, deoarece s-a întâmplat o minune, eu ador acum pianul, el e viața mea. Cred că rugămințile mamei au ajuns la Tatăl de Sus și eu aduc bucurie familiei mele. Profesoara spune că sunt talentat.

Îmi place foarte mult propoziția mamei: *Este o raritate ca într-o casă de la sat să se audă muzică interpretată la pian. Felul cum cânti, dragul meu, este hrană pentru suflet. Îți mulțumesc.*

Și mă sărută cu dragoste în vârful capului. Eu sunt foarte fericit. Bani pe care îi au colegii mei de la părinții plecați nu pot înlocui dragostea mare a mamei mele.

Mamei mele îi plac foarte mult florile. Eu i-am oferit la începutul lunii martie primele flori, care înving gerul și bucură privirea. Ei i-a plăcut foarte mult ideea mea: de a oferi ghiocei tuturor doamnelor din școală; indiferent ce funcție au: de profesoară sau de femeie de serviciu. Trei zile am oferit buchețele mici de flori de primăvară. În schimb, am primit mulțumiri, dulciuri, fructe. Atunci am înțeles un adevăr: dacă împarți bucurie, culegi fericire.

Acum cinci zile, una din caprele noastre a adus pe lume cvadrupleți, sunt fantastici. Am văzut cum mama-capră îi curăța, îi proteja, îi ocrotea, mă uitam la ea și înțelegeam că nu mai știu cum să-și arate dragostea față de puii nou-apăruți, ca o adevărată mamă. Consider că mama mea la fel mă ocrotea, altfel nu știu de unde e atâta dragoste din partea ei pentru mine?

Mama este cea mai dulce ființă pe care am văzut-o vreodată. Mereu când mă lovesc, ea vine și-mi vindecă rana, ca și mama lui Nică din *Amintiri din copilărie* de Ion Creangă, și-mi alină sufletul când sunt supărat. Seara, când îmi fac rugăciunea, îl rog de sănătate pe Dumnezeu pentru cei dragi și îi urez mamei să viseze numai bine. Ea îmi urează același lucru și ne îmbrățișăm. Am o mamă minunată.

Lucrare câștigătoare la secțiunea LITERATURĂ, 7—9 ani LOCUL al III-lea

Mama și darul vieții

Eu am știut cum arăta mama mea încă dinainte să mă nasc. Suflul meu de copil-înger era în teruri și se plimba printre-o galaxie cu portrete. Când am ajuns în dreptul portretului mamei mele, am știut cert că anume ea este sufletul meu pereche, prin energia sa magnetică și prin lumina caldă și sculptoare din jurul portretului ei.

Ea este mămică mea. Darul cel mai scump al vieții mele. Intuichi-parea purității, înțelepciunii și a răbdării. Este un ~~inimă~~ plin de bunătate, un adevărat model de gingășie și generozitate. Ea e ființa care m-a născut și m-a învățat tot ce știu acum.

Este începutul tuturor începuturilor mele. Iubesc din toată inima! Una din minunile lumii este iubirea de mamă. Iubirea noastră reciprocă face să fim puternici aidoma unui zid mareț, crescut prin grijă și afecțiune, care are menirea de a ne proteja.

Mămică mea este o ființă sensibilă, dragăstoașă, răminimoasă și comunicativă. Mereu găsește timp să ne citească povești

înainte de somn, mie și frățiorului meu. Mereu este receptivă la nevoile mele. Mă ajută întotdeauna, îndrumându-mă, să-mi ating scopul dorit prin multă muncă și onestitate. Atunci când nu am încredere în mine că pot să fac ceva, mama mă încurajează și mă îmbrățișează cald. Ea este ca un lăuceafăr ce îmi luminează calea. Este ființa care mă iubeste mereu, orice ar fi, chiar și atunci când în greșesc. Puterea de a ierta este lucrul pentru care o admir. Mamă, întotdeauna îmi ții rețea lăunele.

Sunt un copil fericit și împlinit, pentru că o am pe mămică mea alături. Ea este cel mai devotat prieten al meu, cel mai dulce critic și cel mai poticos amic al meu, cu care mă joc de-a v-ați ascunselea; cu care urc în copaci vara să strângem creșci; murdărim hainele când facem aglomerație pe salbă sau sărim în nisip. Îmi place măiestria ei de a se transforma în copilul de 8 ani, de care sunt și eu, apoi din nou ia chipul mamei gloriole și responsabil.

Fiecare dinte noi are o mamă. Mama este cel mai dinu om din viață. Nu există niciun poat să nu fi scris măcar o poezie dedicată mamei. Preferatul meu poet este Grigore Vieru. Este Poetul Mamelor. În versurile lui își cantă Mama, o plange, o adoră, jălește, o admiră, o

Alexandru Mălai, 8 ani

idolatrizează.
"Mama depășește condiția fizică devenind o zână protectoare și un descântec la îndemâna oricui."
(Grigore Vieru)

Mama

Cine vore, cine vore
Ne cuprinde când ne doare?
Ne mângâie, ne sărută
Și în toate ne ajută ?!

Ca e blândă și cuminte,
Și îi place să ne - alinte,
Ca ne - îndrume bine - ntotdeauna
Ca s - dăm noi rezultate.

E-o minune pe pământ
Cu un suflet lin și sfânt,
E ca floarea purității,
Ca e Mama - darul vieții.

(creație proprie,
Malai Alexandru)

Mama mea este icoana mea pe
pământ; învolul datator de viață și
ii sunt recunoscător lui Dumnezeu
pentru acest dar al vieții.

Malai Alexandru, Republica Moldova,
Chișinău, Liceul Prometeu - Protalent,
învățătoare: Marinela Eugenia

Lucrare câștigătoare la secțiunea LITERATURĂ, 7—9 ani Mențiune

ILINCA DONICI, 9 ANI

Mama și darul vieții

Cu siguranță cele mai bogate ființe din această lume suntem noi copiii, copiii care au mamă.

Mama – ce cuvânt frumos!

Și cât de plăcut e să-l poți rosti, dar și mai plăcut este să realizezi că ai cui să adresezi acest cuvânt. Mama e începutul tuturor începuturilor, e izvorul vieții, de la ea pornește viața și în brațele ei renaște iubirea, o iubire pură, sinceră și necondiționată. O iubire capabilă să urnească munții din loc, să stea împotriva furtunilor devastatoare, să mute din loc nori și stelele pentru a-și vedea puii fericiți.

Pentru noi, copiii, mama și-ar da și ultima suflare, ar trece prin foc, prin tășuri de cuțite, printr-un potop de dureri și-ar scoate și inima din piept și ne-ar oferi-o nouă.

O mamă iubește sincer fără a aștepta nimic în schimb.

Mai mereu mama îmi spune: „Te iubesc și îți voi fi mereu alături”. La început, nu înțelegeam ce voia să spună. Și, uneori, parcă ignoram aceste cuvinte, fără a intra în esența lor. Însă o

dată, am reușit să înțeleg cu adevărat acest mesaj al mamei plin de profunzime, întâlnind o fetiță care nu-si cunoscuse mama niciodată. Ea avea mereu ochii înlăcrimați și plini de tristețe. Nu voi uita niciodată gustul amar al acelor clipe.

O mamă poate lua locul oricui, dar nu poate fi înlocuită de nimeni, spunea cineva. Mama e cea mai scumpă ființă pentru orice copil, este o ființă divină, hărăzită pentru a ne ghida pașii spre poteci ferite de primejdii.

Într-adevăr cele mai importante minuni ale lumii sunt iubirea de mamă și darul vieții.

Lucrurile pe care le neglijăm, le trecem cu vederea ca fiind simple și obișnuite, pe care le luăm de-a gata, sunt adevăratele minuni ale lumii: să vezi, să auzi, să atingi, să guști, să simți, să râzi, să iubești și să fii iubit.

Deci să nu uităm niciodată de mamele noastre și dragostea ce-o poartă pentru noi, căci mama este cea ce ne-a dat naștere și datorită ei putem gusta din adevăratele minuni ale lumii.

MINA ANDREESCU, 7 ANI

Un bebeluș în dar

Eu sunt Mina și am 7 ani. Am două surori, pe Nectaria și pe Maria.

Când eram doar eu și Nectaria, acum vreo 3 ani, am început să-i spun lui mami și lui tati că vreau un bebeluș. Mă gândeam că e bine să am un bebeluș, că pot să-l iau în brațe, să dorm cu el, să-l pupăcesc toată ziua și, mai târziu, să-l învăț să citească.

Mami mi-a răspuns că trebuie să ne rugăm ca să avem un bebeluș. Și noi ne-am rugat, ne-am rugat. Până într-o zi...

Într-o zi, mami și tati ne-au spus că au o surpriză pentru noi. Eu cu sora mea am alergat repede în cameră la ei și am încercat să ghicim ce surpriză au părinții noștri pentru noi. Nu am reușit să ne dăm seama. Nu erau dulciuri, nici jucării, nu mergeam la Terme sau în parc sau la mare. Ne-au spus că, de fapt, cadoul este în burtica mamei - un bebeluș. Încă nu știam ce va fi, dar știam că, dacă va fi fetiță, o va chema Maria, iar dacă va fi băiețel, îl va chema Ioan.

Când a venit momentul nașterii bebelușului, eu și Nectaria

am mers la țară pentru că nu aveam cu cine să rămânem, iar tati trebuia să meargă la spital. Ne-am întors acasă după o săptămână și am găsit un bebeluș. Era atât de mic și de drăgălaș! Era fetiță și o chema Maria, ca pe mama lui Dumnezeu.

Pentru mine, Maria e minunată. E foarte bine că o am. Uneori plânge și face chestii enervante, dar apoi o liniștim. Sunt fericit că o am pentru că mă joc cu ea și pot să o pup pe năsuc, pe frunte, pe obrăjori și la gât. Și e foarte dulce!

E bine că am două surori pentru că putem face ce vrem, mergem împreună afară, putem juca ce jocuri vrem fiindcă suntem trei frați.

NECTARIA ANDREESCU, 9 ANI

Mama și darul vieții

De câteva zile mami îmi spune să scriu compunerea pentru concursul „Mama și darul vieții”. Îmi este greu să mă apuc pentru că nu știu cu ce să încep. Tema este atât de frumoasă, totuși nu găsesc cele mai potrivite cuvinte pentru ea. Așa că o rog pe mami să vină și să scriem împreună.

Mina și Maria, surioara și fratele meu, aleargă veseli pe lângă noi.

– Ce înseamnă mama pentru tine, Nectaria? mă întreabă mami.

– Mami, eu te iubesc atât de mult că nu pot să-mi imaginez ce m-aș face fără tine. Știu că tu îmi spui că m-aș descurca, dar eu nu vreau să știu cum ar fi.

Mami mă ia în brațe. Cu capul pe pieptul ei mă simt cel mai în siguranță.

– De ce mamele miros așa de frumos, mami?

– Cred că miros a dragoste și nu este alt miros mai plăcut, îmi răspunde mami, zâmbind.

– Mami, tu și Dumnezeu ați vorbit și ați stabilit să mă naști pe mine?

– Cam așa a fost. Mulți ani m-am rugat să am o fetiță. Și Dumnezeu te-a dăruit pe tine.

Mina tocmai trecea pe lângă noi, așa că întreabă repede:

– Și nu te-ai rugat să îți dea și un băiețel?

– O, ba da, m-am rugat să îmi dea un băiețel care să semene cu tatăl lui, îi răspunde mami zâmbind cu dragoste.

– Și eu așa sunt, spune Mina, vesel, apoi pleacă mai departe.

– Mami, tema aceasta înseamnă că mamele au primit de la Dumnezeu darul de a da viață copiilor și tu ne-ai dat nouă viață. Ce bine! Oare și eu am primit acest dar? Și eu voi putea să fac copii?

– Dacă îți dorești și te rogi, da, sigur vei fi mamă. Vezi tu, Nectaria, unele mame au primit darul de a naște copii, alte mame au primit darul de a crește și iubi copiii născuți de alte mame.

– Așa cum face doamna învățătoare, care are grijă de noi și ne îndrumă.

Mami zâmbește și mă aprobă.

Mina și Maria vin lângă noi, iar mami ne ia pe toți trei în brațe și ne spune că suntem cel mai frumos dar de la Dumnezeu.

Eu îi spun că așa sunt și ea și tati pentru noi, cel mai frumos dar.

Până la urmă am scris compunerea împreună, așa cum îmi place mie să fac lucrurile: cu mami. Cu ea mă simt cel mai bine! Când o să fiu mare, vreau să fiu și eu ca mama mea!

PATRICIA DABIJA, 8 ANI

Una dintre minunile lumii este iubirea de mama, alta – darul vieții

Mama este ființa care ne oferă cel mai frumos dar - viața. Totodată, iubirea de mamă este un scut care ne protejează în clipele grele. Mamele aduc pe pământ dragostea de viață și, tot datorită lor, există această lume frumoasă. De aceea, Mama trebuie protejată, la rândul ei, de ce este rău. Să-i arătăm dragostea ori de câte ori putem: îmbrățișând-o, mângâind-o, zâmbindu-i, spunându-i cât de fericiți ne face.

Străbunica mea, Mama Mamei Mamei mele, îmi povestea cât de crude erau, pe vremuri, viețile femeilor și cât de greu le era să trăiască. Și numai datorită iubirii pe care le-o dăruiau mamele au reușit să facă față greutăților. Astfel, și ele, la rândul lor, au dat acel dar, viața, devenind mame și au răspândit, în continuare, iubirea. Cu toate acestea, femeile din diferite părți ale lumii luptă și azi pentru drepturile lor. De aceea, ele sunt considerate eroinele lumii.

Acesta este chipul mamei: dăruitor de viață, scut protector, întruchipare a curajului.

De mamele noastre ne este dor mereu:

„Mi-e dor de-a ta privire,

Mi-e dor de tine, mamă.

Mi-e dor de-a tale brațe,

Mi-e dor de tine, mamă.

Mi-e dor de vorba-ți caldă,

Mi-e dor de tine, mamă.”

(Grigore Vieru, „Mi-e dor de tine, mamă”)

LARISA IULIANA MIHAI, 9 ANI

Mama și darul vieții

Într-o seară, mă uitam pe National Geographic împreună cu mama mea. Alături de Animal Planet, este unul din canalele mele preferate. Era un reportaj despre o mamă ghepard. Ea avea doi pui și îi creștea singură, într-o ascunzătoare în stânci.

Când ea a plecat la vânătoare, puiștii ei, curioși, au ieșit din ascunzătoare. Mama ghepard s-a întors cu hrana pentru puii săi, dar ei nu mai erau. Zile întregi i-a căutat, săraca mamă. Când, într-o zi, a găsit unul. Era foarte înfometat și speriat. L-a căutat și pe celălalt, dar l-a găsit mort.

Am înțeles, de atunci, că iubirea de mamă este cel mai frumos sentiment. Nu știu ce aş face dacă m-aş pierde de mama mea. Probabil m-aş simţi neajutorată, la fel ca puişul salvat. Am înțeles și că două minuni ale lumii sunt iubirea de mamă și darul vieții, adică nașterea.

Cred că puișul care a fost găsit s-a simțit foarte neajutorat când s-a pierdut de mama sa. A stat multe zile singur, fără mâncare și fără adăpost. Și eu m-am simțit la fel când am vizionat reportajul. Și mama puilor, cred, că s-a simțit speriată când puii ei au dispărut. Am încercat să mă pun și în pielea puilor, dar și în pielea mamei lor.

„Mama”, pentru mine, este cel mai frumos cuvânt din lume.

SMARANDA MUNTEANU, 8 ANI

Mama mea parcă s-a născut să fie mamă

Cuvântul „mama” poate însemna multe lucruri: iubire, grijă, educație, dedicare, plăcere și, mai ales, darul vieții.

Mama este alături de noi de la prima răsuflare, primul pas, prima carte, primul desen, prima lecție de înot, primul cântec, prima aniversare, primul cuvânt „mama” și primul „te iubesc”! Mama ne dăruiește viață, ne dă cheia aripilor și chiar dacă rămâne în urmă, ea este mereu cu noi.

Darul vieții este oferit anume de mama. Ea ne poartă de grijă toată viața, fie că știm sau nu. Viața este cel mai frumos dar oferit de o mamă.

Fiecare om este doar un copilaș în ochii mamei lui. Mama este un miracol! Și de ce? Ea ne dăruiește viață. Nu-i pasă că nu a dormit timp de un an și că i-am făcut bucașele carnetul preferat. Mamele își iubesc copiii înainte și după naștere.

Fiecare om are o mamă, fie în viață, fie în ceruri, dar mereu plină de dragoste și lumină. Mama, oricum ar fi: blondă, brunetă, roșcată, înaltă sau scundă, ne iubește enorm. Ea este gata să ne

salveze de cel mai mare dușman, să știe că minunatul ei copil este în siguranță.

Chiar dacă noi nu vedem negru pe alb, este de știut că mereu ne iubește. Din clipa în care ne dă viață, până la capătul ei. Oricum ar fi: severă, obosită, enervată, respinsă de noi sau în ceruri, ea ne iubește enorm.

Cum am început noi să trăim? Simplu, prin iubirea mamei noastre. Din clipa în care ne dăruiește viață, ea nu încetează vreodată să ne iubească oricum am fi noi de buni, năstrușnici, frumoși, mai puțin frumoși, în ochii mamei mereu suntem minunați.

Viața e o comoară, un miracol și o fântână de iubire nescătată. Ea se consideră un dar. Cel mai generos, mai iubitor, mai sfânt, mai dăinuitor și nemărginit de frumusețe dar.

Darul vieții și mama. Cât timp aceste două minuni vor exista, în lume va fi pace și iubire.

Nu-mi ajung cuvinte s-o descriu pe mama. Ea este dincolo de cea mai iubitoare, mai bună, mai înțelegătoare și mai darnică persoană.

Mama mea este o eroină, o cheamă Victoria Munteanu. Ea are patru fete. Mama mea a dăruit patru vieți, nu una.

Prima ei fată e Camelia. Mama a născut-o în 2007, o iubește foarte mult. A doua fată e Ilinca, în 2009 mama i-a dăruit viață. În sufletul ei, ea a găsit iubire pentru ambele. În 2012 m-am născut eu. Mama mă iubește foarte mult. Ea și-a făcut loc în inimă ca o fântână nesecată de iubire pentru trei fetițe. În 2014 a urmat sora mea Crăița. Mama a fost foarte curajoasă că ne-a născut pe toate patru. Majoritatea oamenilor aleg să se limiteze doar la doi sau trei copii.

Mama mea este cea mai atentă, cea mai grijulie, cea mai frumoasă, cea mai dulce, cea mai harnică, cea mai sânguincioasă și cea mai creativă mamă. Ea stă mereu la datoria ei de mamă, trezindu-se devreme, stând ore întregi în picioare la bucătărie, ca să ne aștepte cu brațele deschise și mâncarea caldă pe masă.

Mama mea parcă s-a născut să fie mamă. Ea știe să facă asta atât de bine, nu ca pe o meserie, ci ca pe o dăruire plină de iubire.

Asta este povestea mamei mele. În lume, mamele dăruiesc viață în fiecare clipă. Ele nu dăruiesc doar viață, ci ne dau toată iubirea lor.

22.03.2021

Mama

Mama este cea ființă care este alături de tine mereu. Mama are un rol prea important pentru a fi descris. Ea ar face orice pentru copilul său.

Mama simte pentru copilul său: iubire, încredere, putere, destăpățenie, că e cea mai importantă ființă din lume.

Copilul simte pentru mama sa: iubire, ar da orice pentru ea, că e frumoasă, că-i vrea binele, că e destăpătă.

Vlad Sălăjeanu Dănăricu, 8 ani

La multi ani!
Tubita mamă!

Pentru dragostea ta mare
Vreau acum să-ți multumesc,
Să-ți aduc în dar o floare
Și să-ți spun că te iubesc!

Țibulcă Ștefania
clasa a III-a A
Șc. Gimn. "Caracul Brăileanu"
oras: Târgu Frumos
jud. Iași

O comoară de preț

Eram mică și așteptam
cu nerăbdare ziua mea de
naștere. Am primit cel
mai mare dar, o comoară
de preț, de la mama mea.
Îndată, cu câteva zile, de
a împlini vârsta de 3 ani,
mama mi-a adus pe lume
o surioară, pe nume Elisabeta.
Ș-a întâmplat să primesc
această comoară de preț
exact de ziua mea, când
mama mi-a adus acasă
darul cel mai de preț.

Mama este floarea din
grădină, care strălucește
mereu și îi multumesc pentru
surioară mea dragă.

Țibulcă Ștefania, clasa III-a
Șc. Gimnazială "Caracul Brăileanu"
oras: Târgu Frumos, Iași.

Lucrare câștigătoare la secțiunea LITERATURĂ, 10— 12 ani LÓCUL I

ILINCA MUNTEANU, 11 ANI

Mama – un cuvânt unic! Mama mi-a dăruit cel mai frumos dar...darul vieții! Darul vieții este primul și cel mai frumos cadou pe care îl poate primi cineva și trebuie prețuit!

*

Inima unei mame este acolo unde ne lăsăm cele mai frumoase sentimente...

*

Nu este nimic mai blând sau înțelept decât graiul mamei tale!

*

O singură persoană a fost alături de noi în fiecare clipă a vieții...mama, mereu acolo pentru tine cu un zâmbet călduros!

*

Unii oameni cred că anume cărțile cresc oamenii, însă eu știu că mamele o fac!

*

Atunci când râd eu, râde și mama, atunci când plâng eu, plâng și mama, pentru că fiecare copil poartă cu el o mică parte din inima mamei sale...

*

Mereu port cu mine o poză cu mama, însă ea este în fiecare poză...

*

Iar un lucru îl știu sigur: niciun lucru din lumea asta nu este pierdut, până când nici măcar mama nu îl poate găsi!

*

Mama are speranță pentru copilul ei și știe că, indiferent de orice, ea mereu va fi mândră de el!

*

Deși nu există cuvinte pentru a descrie asta, îmi iubesc mama precum copacii lumina și apa. Ea mă ajută să cresc și să ating cele mai mărețe înălțimi!

*

Mama face din casă - ACASĂ. Dintr-o zi ploioasă – un joc amuzant. Și din viață – o minune!

*

O mamă face orice, ca să-și protejeze copilul, iar uneori își riscă propria viață pentru a o salva pe a copilului ei!

A fi mamă înseamnă a-ți dedica viața unuia sau mai multor copii, astfel, dându-le toată dragostea pe care o mamă o poate oferi!

*

Pentru întreaga lume mama poate fi doar o persoană, dar pentru mine este întreaga lume!

*

Orice mamă știe despre copilul ei că este cel mai frumos, iar noi știm că mamele noastre sunt cele mai frumoase! Nu uitați că, orice ar face mamele, o fac pentru că vă iubesc!

*

Mereu o voi iubi pe mama mea, pentru că mi-a dat viață și m-a învățat cum să mă bucur de ea!

Lucrare câștigătoare la secțiunea LITERATURĂ, 10— 12 ani LOCUL al II-lea

INGRID TANASIEV, 10 ANI

Mama și darul vieții

Dumnezeu a creat lumea!

A îndrăznit să creeze cerul, pământul, stelele, viețuitoarele, pădurile. A creat pământul frumos și colorat cu atâta dragoste și dăruire. Probabil este un mit, dar oare pe Pământ nu există zei?

Ceva timp în urmă, mama îmi citise câteva mituri antice și, dacă încercam să reflectez asupra lor, îmi imaginam personajele mitice ca reale și le întruchipam oamenilor ce mă înconjoară.

Mama-Afrodita, frumoasă, iubitoare de oameni și de viață.

Tatăl-Apollo, cel ce dăruiește căldură, înțelepciune și dreptate, iar eu mă asemănam chipului zeiței Phoebe cu calitățile luate de la mama, dar și cu spiritul meu copilăros.

Deci pe Pământ există zei!? Aș spune DA!

Probabil este o imaginație de copil, dar am dreptul să o descopăr până la infinit. Am să încerc să-mi demonstrez ipoteza creată în imaginația mea.

Dacă Dumnezeu a creat lumea, iar oamenii Îl venerază până în zilele noastre, atunci mama mea este o zeiță adevărată,

deoarece m-a creat pe mine! Eu sunt o continuitate a ei. Mi-a dăruit cu multă dragoste înțelepciunea, bunătatea, sentimentul de recunoștință. Sunt sigură că viața pe care mi-a dăruit-o este ceva absolut minunat și, desigur, mă pregătește pentru multe realizări și scopuri utile în lumea în care trăim.

Deseori, mama îmi vorbește de cele șapte minuni ale lumii. Oare sunt șapte? Nu, desigur s-a omis cea de-a opta minune: „iubirea față de mamă”. Este un sentiment pe care fiecare îl percepe în mod individual.

Eu nu mă consider ceva obișnuit. Sunt ceva mai mult, sunt creată pentru a fi recunoscută, iar iubirea care încolțește și crește în fiecare zi în mine este datorită ei, mamei mele!

Viața este un dar. Nici un alt cadou sau niciun alt eveniment nu ar avea însemnătate cum are viața. Fiecare o trăiește cum poate și cum și-o dorește, dar cert este faptul că fiecare din noi este o creație a mamei, iar ea pune în noi tot ce este mai frumos și mai sfânt.

Dragostea de mamă, iubirea de viață este individuală și fiecare o manifestă în felul său. Spre exemplu, marele poet Grigore

Vieru a venerat mama în poeziile sale, de-a lungul vieții. Cineva îi creează mamei o statuie, altcineva o poate picta la infinit. Eu însă, la vârsta mea, îmi manifest iubirea prin mulțumiri, pupici, îmbrățișări și prin cuvintele: „te iubesc”. Simplu, dar fiecare îmbrățișare este plină de recunoștință față de zeița care mi-a dăruit viața, iar „bună dimineața” rostit de ea îmi umple ziua cu soare și căldură, chiar dacă după geam este furtună!

Lucrare câștigătoare la secțiunea LITERATURĂ, 10— 12 ani LOCUL al III-lea

BIANCA DABIJA, 12 ANI

Mama este începutul nostru, iar noi suntem continuarea ei

Nimeni și nimic nu poate face un lucru mai bine decât mamele. De ce? Fiindcă ele sunt unice. Poate cineva va spune că fiecare dintre noi poate să spele vasele, să hrănească copiii, să calce hainele, să întrețină o gospodărie și să dăruiască vieți. Dacă le-am oferit șansa de a ne demonstra, sigur s-ar descurca, dar să nu uităm că mama le face pe toate odată.

Poate există o mulțime de mame în lume, dar toate sunt diferite. Nicio mamă nu va spăla cu același detergent hainele, nu își va hrăni copiii cu același fel de mâncare. Chiar dacă o fac, rufele vor mirosi diferit, iar gustul mâncării nu va fi la fel. Nu sunt perfecte mamele, dar oferă tot ce au mai bun.

Copilăria este un vis obligatoriu, dar la unii dintre noi se poate transforma într-un coșmar. Acum să vorbim despre realitatea în care mulți dintre copii trăiesc. Uneori, lipsiți de dragostea maternă, alții de dragostea paternă. Oare care doare cel mai mult? Pe lângă întreținerea și educația lor, acești copii au nevoie

de iubire. Una adevărată – în care poți avea încredere că cineva va fi mereu alături de tine și te va susține. După părerea mea, cea mai dureroasă lipsă este cea a mamei.

Magia relației MAMĂ-COPIL este una fără limită. Chiar dacă uneori ne supărăm că suntem certați de mama, în adâncul sufletului conștientizăm că ea ne mustră doar pentru binele nostru.

Susținerea din partea ei nu poate fi întrecută de către nimic.

Chiar dacă am făcut ceva greșit, mama va fi de partea noastră. Uneori, ea înțelege gravitatea faptei pe care am săvârșit-o, dar niciodată nu ne va lăsa de celălalt mal al râului. Alături de ea uităm de orice frică. Sprijinul ei ne face mai puternici și mai dornici de a descoperi lumea, chiar dacă mama și-ar dori să rămânem mereu acasă, lângă ea. Aceasta este puterea invizibilă a prieteniei noastre.

Mama este o lume infinită în care poți pași oricând vrei tu, pentru o povăță. Ușile ei vor fi întotdeauna deschise pentru noi. Mama este persoana care ne va arăta calea cea mai bună - mereu. Dacă ne vom rătăci, ea ne va ajuta să găsim poteca potrivită,

chiar dacă va trebui să facă acest lucru de o mie de ori. Mamele ne fac întotdeauna să simțim că aparținem unei clase alese, a iubirii sale.

Unii copii nici nu știu ce înseamnă toate aceste lucruri. Sunt ca un alfabet nou și necunoscut de ei. Trebuie să prețuim ceea ce avem, dacă nu, ne vom da seama cât de mult a valorat dragostea mamei abia după ce o vom pierde. Nu doresc nimănui să treacă prin așa ceva!

Viața este echivalentă cu mama. Unde am fi fost noi acum fără de ea? Răspunsul este simplu. Nicăieri. Mama este lumina zilelor, lacrimile prelinse pe obraji, zâmbetele de pe buze, norii de pe cer, zilele lunii, anii deceniilor, verdele copacilor, stelele universului, apele Pământului. Într-un cuvânt: Totul.

Este foarte simplu, de fapt, noi complicăm lucrurile. Totul ori nimic. Teoreme, calcule, filozofii, definiții – nimic dintre acestea nu ne va ajuta să înțelegem adevărata valoare a mamelor noastre.

În tot ceea ce fac, mamele pun și o părticică din sufletul lor. Dacă am aduna toate aceste părticele și le-am asambla, am obține o mamă tânără, energică, plină de viață, liberă, dar totodată conștientă de responsabilitate ce urmează după ce ne va da viață.

Este o muncă enormă depusă pentru educația și pentru întreținerea noastră, a copiilor. Mamele ni se dedică zi și noapte, de când ne naștem până la bătrânețe. Nopti nedormite, zile nemâncate, distrugere fizică, durere, nervi – cine va compensa toate acestea?

Nimeni, în afară de noi înșine. După un timp, vom deveni și noi părinți. Și ne vom da seama de adevăratul sacrificiu făcut de mamele noastre. Până atunci, unica răsplată pentru ele este susținerea și respectul nostru. Așa le dăm de înțeles că munca nu le-a fost în zadar.

Mama este începutul nostru, iar noi suntem continuarea ei!

Lucrare câștigătoare la secțiunea LITERATURĂ, 10— 12 ani Mențiune

MIRUNA RUXANDRA DUȘA, 11 ANI

8 Martie, Mama – Darul Lui Dumnezeu

Această zi nu e ca una oarecare,
Nu este o zi obișnuită defel
Este chiar o sărbătoare,
E ziua în care dăruiești mamei un ghiocel.

Și în brațe o strângi tare,
O săruți încet pe obraz,
Îi faci o scurtă urare,
Să aibă un an fără necaz.

Căci astăzi e ziua mamei tale,
Mulțumește-i pentru ce face pentru tine
Deci se cuvine să îi faci o urare
„La mulți ani și multă fericire!”.

Mama e cea care te încurajează mereu,
Te învață lucruri folositoare și bune
Te ajută la bine și la greu,
Câte o povață îți mai spune.

Iubirea de mamă este o minune,
Este acesta al vieții dar,
De la Dumnezeu, dată în lume,
Când ai nevoie de ceva, te ajută iar și iar.

Mama te învață tot ce trebuie să știi,
Zi de zi ai putea să îi mulțumești
Așa îi educă ea pe ai ei copii,
Pe zi ce trece, tot mai mult să o iubești.

ANASTASIA BUDEANU, 12 ANI

Mama și darul vieții

Mama este iubitoare.
Mă-ngrijește, mă susține,
Strălucește ca un soare
Lângă ea îmi este bine!

Printre pulbere de stele
Mă dezmiardă maiestuos -
Ființa visurilor mele.
Îi mulțumesc pentru tot!

Un cadou mi-a oferit:
Viața. Și cu libertate
Pe mine m-a îngrijit.
Te iubesc, mamă, pentru toate!

Mamă, mult te prețuiesc
Recunoscătoare-ți sunt
Cât o fi să mai trăiesc.
Ești un înger pe pământ!

ELISABETA DIACONU, 10 ANI

Dragă mamă

Draga mea mămică,
Tu îmi ești mereu în suflet,
Niciodată nu te uit
Cu drag te port în gând.
Te iubesc cât pot de mult,
Zi și noapte, noapte - zi.
Îl rog pe bunul Dumnezeu
Să te apere de rău,
Îngerul să te aline
Când ți-e greu și când ți-e bine.
Eu te-aș iubi pe lume orice-ar fi,
Să fii bine, să te ajut cu tot ce pot,
E tot ce-mi doresc în fiecare zi.
Ziua e sigur mai frumoasă
Când vii tu acasă.

CATINCA IOANA MADAR, 11 ANI

Mama și darul vieții

Există multe minuni în lumea aceasta.

Dar șapte dintre ele sunt cu siguranță cele mai minunate. Și anume: primele dintre minunile lumii sunt IUBIREA și BUNĂTATEA de mamă, GRIJA și ÎNȚELEPCIUNEA mamei sunt următoarele, mai sunt RĂBDAREA și BUNĂVOINȚA mamelor iar cea din urmă minune este DARUL VIEȚII, cel mai frumos și neprețuit dar din această lume.

„MAMA” însăși este cel mai sfânt cuvânt. El aduce dulceață pe buzele celui ce-l rostește și mângâiere și pace în sufletul celui la care ajunge.

Cei care au prilejul să spună cuvântul „MAMĂ” au în fiecare secundă un motiv de bucurie nemărginită.

„MAMA” este strălucitoare ca soarele și măiastră precum luna, puternică precum oțelul și delicată la fel ca o petală de trandafir.

Pentru tot ceea ce face pentru mine i-aș pregăti mamei mele o coroană din flori roșii care simbolizează dragostea. Și tulpini verzi, care simbolizează viața.

Dragostea și viața sunt cele mai prețioase cadouri de pe acest pământ, pe care mamele ni le-au oferit și ni le oferă necondiționat, și de aceea noi trebuie să le mulțumim, să le respectăm și să le iubim din tot sufletul !

SOPHIE MIDRIGAN, 12 ANI

Petale în formă de inimă

De multe ori ne gândim la faptul cât de mare poate fi iubirea de mamă care se regăsește în sufletul acesteia. Ne putem imagina o mamă care nu mănâncă prânzul pentru a-l salva pe puiul ei sau o mamă care citește povești cu cuvinte calde la căpătâiul copilului său, dar ce nu ne putem imagina? Nu ne putem imagina ceea de ce e în stare să facă acea ființă care presoară în jurul copilului său petalele curajului și ale apărării. Atunci când Dumnezeu oferă darul de a fi mamă este ca și cum o nouă inimă geamănă este legată de tine.

Regăsesc această imagine personificată în fiecare ființă de pe pământ. Mă gândesc acum la un copac care își înalță crengile cât mai sus ca să le apere de rupturi și, desigur, să le ofere o viață cât mai lungă spre cerul plin de pace și adevăr. Unii cred că adevăratele miracole sunt cele șapte minuni ale lumii, dar nu înțeleg că, dacă ar pierde-o pe mama, ar pierde și dragostea, și admirația pentru acele miracole.

Știu istoria unei mame care a demonstrat că inima geamănă, dar mai tânără, legată de ea, trebuie să trăiască mai mult.

Într-un cuib mic și plin de penele moi ale unei mame se

ascundea un pui mic ca o frunză de salcâm, dar care a demonstrat că puterea sufletului său e măreață.

După 12 zile, puiul crescuse, se înălța ca ramurile pomului parcă spre rai. Începu să zboare spre noi copaci și noi mirosuri de primăvară pe care trebuia să le simtă în inima lui, mică, dar mai puternică ca niciodată. În timp ce zbura cu mama lui și cântau ca un soare ce răsărea pe cer, jos pe pământ, unde se ascund inimi sumbre și fără milă, mergeau vânători care, desigur, voiau să oprească una dintre inimile gemene.

La un moment dat, unul dintre vânători trase spre puiul de pasăre, dar reacția mamei fusese mai rapidă. Se puse în fața copilului său și glonțul îi ajunsese drept la inimă. Astfel, a distrus deodată firul, firul care lega iubirea dintre două vieți.

Lin, ca un zefir primăvărat, mama cădea la pământ, iar puiul presăra deasupra ei lacrimi ca petatele de crizanteme peste penele închise și deja lipsite de viață ale mamei sale. Începu să zboare spre locul unde putea găsi o urmă de pace, doar o urmă, măcar o urmă. În mintea lui i se rostogoleau amintirile cu mama și aceasta care îi șoptea să fie puternic, chiar și după ce a pierdut o legătură care era cea mai dragă, cea mai prețuită și cea mai

iubită de el. Iată adevărata iubire de mamă arătată de o pasăre, în lupta pentru viața copilului său.

Darul vieții

Ce poate fi mai frumos decât apariția unei noi petale dintr-o floare care cuprinde familia - refugiul plin de căldură și dragoste maternă. Oare pentru ce apărem noi pe lume? Pentru a-i ajuta pe alții, pentru a-i face să zâmbescă sau pentru a deveni oameni de succes?

Un om de succes nu înseamnă doar notele mari în timpul anilor de școală sau viețile salvate de noi, mai înseamnă și darul unei noi vieți, al unei noi lumini pe crengile unui copac de primăvară.

Darul vieții este ca atingerea mâinilor lui Dumnezeu, pentru a avea pace, liniște și pentru a face o nouă inimă care bate. Prin acele bătăi grele înțelegi că Dumnezeu te iubește.

Sunt fericită că Dumnezeu a făcut astfel, încât mai multe petale ale copacilor să devină copii, pe urmă părinți și mai apoi bunici.

Cred că e important ca să mergem să mulțumim părinților pentru viața dăruită, pentru acea viață pe care o putem trăi și care va duce mai târziu la transformarea altor petale de cireș în copii și, mai apoi, în oameni adevărați care să aibă succes în viață. Să le spunem părinților un „Vă iubesc”, dar mai ales mamei care o să-l simtă cu toată inima. Să simtă și legătura ei cu inima noastră geamănă!

TEODORA MITU AMILIN, 12 ANI

Mama

I. Îmi e dor să o văd cum se uită la mine
Îmi e dor să simt cum mă iubește
Îmi e dor de ea,
Chiar dacă e lângă mine.
Îmi e dor să nu-mi mai fie dor de ea
Când sunt la școală, la chitară sau altundeva.
Îmi e dor de gându-i luminat
De după-amiezile de lecturat
Îmi e dor de lumea mea cu ea
Îmi e dor să mă uit cu EA la stele
La universuri paralele
Îmi e dor să fiu cu mama mea

II. Când e frig, de crezi că vei îngheța pe vecie,
Mama e un calorifer în ninsoare
Când soarele în cap te bate,
Mama e o umbrelă protectoare.
Când toți te ceartă, ea apare...
Miracolul vieții ești tu
Iar ea e făuritoarea
Înțelegerea
Bunătatea
Dăruirea
Dragostea

DARIA PETRUȚA MORMA, 11 ANI

Una dintre minunile vieții este iubirea de mama

De la naștere, am avut o problemă. Eram diferită de ceilalți. Nu puteam merge, acesta era defectul meu. Nu aveam tată, iar singura persoană care îmi era alături era femeia care mi-a dat viață. Credeam că pentru asta există mamele, ca să-și susțină și să-și ajute copiii .

Până la vârsta de șase ani, am trăit cu impresia că o să rămân așa pentru totdeauna. Mama mă încuraja mereu și îmi zicea că voi fi bine. Chiar ea, într-o dimineață de vară, mi-a dat vestea că trebuie să fac o operație, în urma căreia puteam să merg sau puteam să rămân imobilizată pentru totdeauna. Am acceptat, deoarece îmi doream foarte mult să fiu un copil normal și să nu-i mai chinui pe cei din jurul meu, cu toate că nu știam dacă operația va fi reușită.

Peste câteva zile am ajuns la spital. Acolo, eram supravegheată în permanență de mama mea și de un medic foarte bun. Luni, la ora 14, am intrat în operație. Mama a trebuit să rămână afară. Când m-am întins pe acel pat, am simțit exact ce simțea și ea: neputință, frică, îngrijorare și iubire.

După ce am adormit, am început să visez: un om îmi spunea că voi fi bine. Dar, în același timp, o vedeam și pe mama la ușă cum plângea și cum stătea neputincioasă.

După ce acel bărbat a plecat, am rămas singură pe o câmpie. În jurul meu auzeam numai glasuri de copii, însă nu era nimeni. Mai auzeam și o femeie care se ruga întruna la Dumnezeu pentru fiica ei. Imediat am recunoscut vocea, era chiar mama. Plângea în hohote și spunea rugăciuni care parcă încălzeau aerul și inima mea. Mi-am dat seama că toate erau pentru mine. După câteva minute, a reapărut acel om și mi-a spus că a venit vremea să mă întorc pe Pământ. Dintr-odată am deschis ochii, iar doctorul îmi zâmbea. Mi-a spus că operația a fost reușită și că voi putea să merg. Imediat am fost dusă într-un salon, unde mă aștepta mama. Când m-a văzut, m-a luat în brațe și mi-a spus că mă iubește foarte mult.

După câteva zile, am ieșit pe picioarele mele din acel spital. Mi-am dat seama cât de frumoasă este viața și cât de important este să ai pe cineva lângă tine! Am înțeles că dragostea unei mame și rugăciunile ei pot face minuni, că niciodată nu suntem singuri, în călătoria acestei vieți!

CĂTĂLINA ROTARI, 11 ANI

Una dintre minunile lumii este iubirea de mama, alta – darul vieții

Una dintre minunile lumii este iubirea de mama fără de care nu am putea supraviețui. Iubirea unei mame e cuprinzătoare, e tandră, îți dă aripi și putere când simți că nu mai poți, găsești încurajare pentru visele tale, dar și mustrare atunci când treci de anumite limite. Iubirea mamei este tot de ce avem nevoie. Chiar și săraci, iubirea mamei ne alină sufletul și ne dă speranță într-un viitor mai bun.

Prima ființă pe care am văzut-o în viața mea a fost mama, iubitoare și strălucitoare, cu ochii ei de un albastru precum cerul. Mama este persoana care mă îndrumă în viață, cu ajutorul ei am făcut primii pași și am spus primele cuvinte. Mama mereu mă ajută să iau decizii grele și este alături când am nevoie de ajutor. Mama vine acasă obosită de la serviciu, poate că ar vrea să se odihnească, în schimb, face treburile casnice și să mă ajută cu temele pentru acasă.

Noi ar trebui să o răsplătim zilnic, să o cuprindem cu drag

și să-i spunem MULȚUMESC!

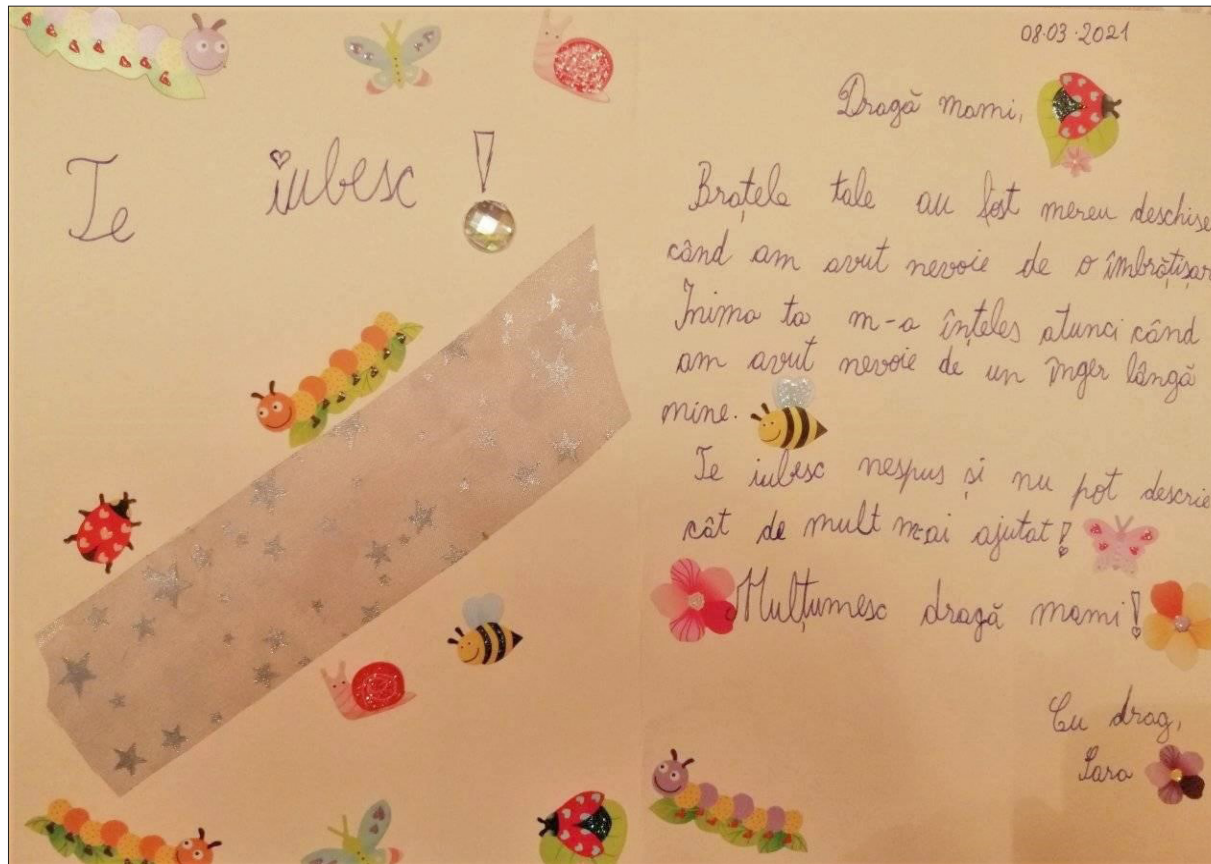
Mama e ca o pasăre care își învață puii să zboare încetul cu încetul, îi pregătește pentru lumea cea mare și e foarte mândră când puii reușesc.

Mama este cea care dă viață, o minune cu care doar ea a fost înzestrată. Viața este un dar pentru fiecare, o primim o singură dată și nu avem voie să o pierdem în zadar. Orice ar fi, trebuie să o trăim frumos. Indiferent ce s-ar întâmpla, te-au trădat prietenii, ai luat o notă rea sau te-ai certat cu părinții, nu încerca să faci ceva rău cu viața ta. Gândește-te la mama ta, la părinții tăi, la câtă suferință le vei provoca. Viața este o fericire ce trebuie trăită.

Mama este cea mai de preț ființă din lume și merită să-i acordăm toată atenția și afecțiunea noastră. Doar sfaturile ei ne ajută în situațiile dificile și doar la casa părintească, unde ne așteaptă mama, mereu vrem să ne întoarcem.

Mama este îngerul nostru păzitor care nu ne va părăsi nici odată.

MAMA

Sara Roibu, 12 ani

DARIA DĂRĂNICU SĂLĂJEANU, 12 ANI

Mama

Din cele mai vechi timpuri se obișnuiește ca femeile să dea viață unui copil. Din momentul în care un copil se naște, unei persoane i se atribuie cel mai valoros rol posibil: cel de mamă. Mama este persoana care, unde acest lucru este posibil, colorează viața copilului său. Este acea ființă modestă și lipsită de egoism care ar plăti inclusiv cu viața pentru ca odraslei sale să-i fie bine.

Multe mame nu apucă, însă, să-și vadă fiul sau fiica crescând, din diferite motive. E bine, totuși, de știut că și acele mame și-au îndeplinit datoria: au luptat până în ultima clipă și au născut un copil care își va putea trăi viața. Un copil fără mamă poartă, probabil, multă tristețe și poate chiar regret în suflet, dar și recunoștință pentru darul vieții oferit de către mama sa.

Mama este, pentru mulți copii, asemeni unui punct după care se ghidează atât cât pot, fie că este un reper în viață și în carieră, fie că le este cea mai apropiată persoană. Inițial, considerăm că ne-ar fi cel mai greu fără părinți de-a lungul copilăriei. Cu toate astea, pe măsură ce înaintăm în vârstă, ne apropiem din

ce în ce mai mult de familia noastră, iar scăderea în număr a acestora este mult mai dureroasă după ce am apucat să petrecem mai mult timp cu persoanele cele mai dragi sufletului nostru.

„Mama poate fi oricine.” se mai spune uneori. De această dată, nu se pot aduce argumente contra foarte consistente și nici nu ar trebui să argumentăm, de fapt. O completare ar fi cea mai bună alegere: Mama poate fi oricine care poartă în inimă iubire de mamă. Iubirea de mamă este un aspect foarte important, esențial chiar, deoarece dragostea de mamă n-o poate da sau primi oricine, ci doar acela care știe să se pună pe locul al doilea, atunci când se cere, acela care poate iubi necondiționat și care nu ține ură sau ranchiună în suflet, pentru că mamele sunt cele care țin în picioare legătura pe care o au cu copiii lor.

Relația părinte-copil poate fi influențată, atât pozitiv cât și negativ, din ambele părți: atât părinții pot greși, tratându-și inadecvat copiii, cât și copiii care nu aduc părinților cinstea și respectul cuvenit. Din păcate, sunt foarte multe cazuri în care copiii nu știu să valorifice eforturile făcute de familiile lor și tratează cu indiferență viața pe care le-o oferă acestea...

La sfârșit, însă, când rămânem orfani, ne gândim și la ce-am făcut noi, acum fiind prea târziu să remediem situația. De aceea este capital să prețuim mereu familia, să mulțumim din când în când, să ne cerem iertare, dar și să iertăm.

Ca o notă de final ne-am putea întreba, de asemenea: Dacă mama ne oferă darul vieții, dar amplifică frumusețea traiului nostru, nu am putea afirma și că mama însăși este unul dintre darurile vieții?...

DENISA - MARIA SLABU, 12 ANI

Mama și darul vieții

Mama este pentru mine cel mai important om din viața mea. Dumnezeu m-a trimis în pântecul mamei mele pentru a-mi da viață. Mama mi-a dat viață și m-a ajutat când mi-a fost greu. Mama mea mă ajută și cu școala online, deoarece acum este o perioadă mai dificilă. Ne-a fost foarte greu la amândouă, mai ales când m-am născut eu, deoarece m-am născut mai devreme de termen și eram firavă. Mama mi-a fost mereu alături în perioadele dificile dar și în cele fericite. Eu mai am și un frățior mai mic de 5 ani și mama se joacă mereu cu noi. Mama face un efort să-și facă timp pentru noi și să rezolve treburile casnice.

Mi-aș dori ca mama să aibă mai mult timp să facă ce îi place, să picteze, deoarece și eu fac acest lucru cu ea și este foarte distractiv.

Mami, îți mulțumesc că m-ai născut! Tu ești îngerul meu pe Pământ, care mă veghează la orice pas și mă educă cu blândețe și cu dragoste pură.

AMELIA VACARCIUC, 10 ANI

Mamei mele

Mamă, încă nu ți-am spus,
Cât însemni tu pentru mine
Și nimic nu-i mai presus,
Decât dorul pentru tine.

Mamă, ești văzduhul meu,
Ce-mi dăruiește suflare,
Lângă tine uit de greu,
Vocea ta e alinare.

Mamă, tu ești cerul meu
Chipul tău e mângâiere,
Ești un vesel curcubeu
Și ești Lună între stele.

Dragă mamă, eu te cânt,
Tu, ești totul pentru mine
Și mă rog la Domnul Sfânt
Să te țină în putere.

Mamă, te iubesc nespus,
Îți ador divinul nume,
Răsărit ești și apus
Ești cea mai frumoasă-n lume.

ILINCA VLĂDUȚOIU, 11 ANI

Darul vieții

Era duminică, ultima duminică înainte de începerea școlii, ultima duminică dinainte de prima zi a clasei a VIII-a. Hooriei îi era frică de următoarea zi. Se mutase de la vechea școală, ceea ce însemna că nu cunoștea pe nimeni, nu urma să aibă prieteni din prima zi sau poate chiar nici în următoarele săptămâni. Faptul că avea altă religie a făcut-o mereu să sufere, chiar dacă știa că nu e vina nimănui că s-a născut așa. Copiii o batjocoreau mereu, pur și simplu.

Stătea în pat, încercând să se mențină ținându-se trează. Voia ca ziua de luni să nu vină. Brusc, voia să fie duminică pentru totdeauna, dar patul ei anormal de pufos o făcu să închidă ochii încetisor. Adormi.

– Hooria! Bună dimineața! șopti mama sa aplecată peste pat.

Hooria deschise ușor ochii. În camera sa, pe pereții de un roz spălăcit bătea lumina caldă a soarelui. Manualele de pe biroul maroniu și lucitor erau și ele acolo luminate de razele soarelui.

Era dimineață, planul ei de a rămâne trează până târziu eșuase.

– Hooria, o să întârzii la școală! Treziiiiiireaaa, spuse mama sa disperată.

Dar Hooria nu voia să coboare din pat. Totuși, gândul că va fi pedepsită pentru această faptă o făcu să se ridice din pat, jelindu-se.

*

Ajunse în fața școlii. Pe poartă intrau sute de copii cu ghi-ozdanele în spate. Mii de chicoteli se auzeau neîncetat. Hooria purta un hijab alb care îi acoperea părul brunet ușor ondulat.

– Cine ești? O babă vrea să învețe din nou alfabetul? L-ai uitat?! Hahaha, râse un băiat din clasa a VII-a de ea cu atâta putere încât lacrimile nemiloase începuseră să îi străpungă ochii.

Hooria își dădu jos hijabul și îl îndesă în ghiozdan. „Nu sunt o babă!” gândi ea luptându-se cu propriile lacrimi, apoi intră șovăind în școala imensă, plină de copii răutăcioși cărora nu le păsa de sentimentele „babelor”.

Înăuntrul școlii se întindeau zeci de coridoare aglomerate. Pe fiecare coridor erau câte zece săli de clasă și dulapurile elevilor. Parchetul era făcut dintr-un lemn care scârțâia la aproape fiecare pas al elevilor. Era un zgomot infernal pe fiecare coridor.

Hooria încercă să se strecoare neobservată printre copii, căutându-și numele pe dulapuri. Dacă se ciocnea din greșeală de vreun copil, respectivul se uita la ea cu ironie în privire.

Gata! Își găsisese dulapul. Era un dulap mare și roșu, ca toate celelalte. Singura diferență era că lumina de afară se reflecta direct în dulap.

– Toată lumea la clasă! se auzi vocea puternică a directoarei prin megafoanele atârinate în școală.

Hooria fugi către clasa ei, speriată de ce avea să se întâmple mai departe. Când ajunse în fața ei, rămase puțin pe loc, apoi înaintă cu pași mărunți către o bancă liberă. Până și diriginta se uită un pic ciudat la ea... Hooria înghiți în sec. Acesta nu era semn bun, clar!

Diverși copii tot intrau, iar toți încercau să-și găsească un loc liber cât mai departe de ea, ceea ce o făcea să se simtă îngrozitor.

– Hei! Pot să mă așez lângă tine? Normal, doar dacă nu te superi, zise o fată cu părul șaten, ochii căprui și câțiva pistrui răzleți pe obrajii bucălați.

Fata stătea în fața băncii Hooriei. Hooria tăcu șocată. Probabil fata aceea fusese trimisă să o batjocorească, dar faptul că îndrăznise să se apropie de ea o făcu să zică „da”.

– Merci! Pe mine mă cheamă Aggie! Pe tine? întrebă fata,

așezându-se lângă Hooria și zâmbind prietenește.

– Bu-bu-bunăaaa, pe mine mă cheamă Hooria, spuse fata, nevenindu-i să creadă că tocmai își făcea o prietenă.

Aggie zâmbi cu blândețe în timp ce își scotea manualul de istorie din ghiozdanul său imens, mov.

– Tu ești musulmană, nu? o mai întrebă Aggie.

Hooria dădu din cap că „da”, tremurând speriată că poate Aggie o va urî după asta, în schimb Aggie începu să zâmbească și mai tare.

– Ce tareee!

– Chiar? șopti mirată Hooria.

– Da! E foarte tare să fii diferit! Te face unic și special. Eu ador oamenii diferiți. Bine, ce-i drept că toți suntem diferiți în felul nostru, dar faptul că tu ești și de altă religie te face specială!

Hooria rămase cu gura căscată. Niciodată nu puse astfel problema, niciodată nu se gândise că ea le-ar fi superioară lor, celor care o batjocoresc. Aggie avea dreptate, era cine era și era perfectă așa cum era. Ar fi trebuit să aprecieze faptul că era unică, ar fi trebuit să aprecieze „darul vieții”.

– Mulțumesc, șopti Hooria către Aggie.

– N-ai pentru ce, Hoor!

„Mi-am făcut o prietenă, și chiar din prima zi de școală” gândi Hooria veselă.

*

După ore, ajunsă în fața casei puse mâna pe clanță și o

deschise cu putere, dorind să îi vorbească mamei sale cât mai repede cu putință. Intră în casă. Avea hijabul pe cap, acolo unde trebuia să stea, nu în ghiozdan.

– Bună, mamă! strigă Hooria bucuroasă.

Mama Hooriei scoase capul pe ușă să își vadă fiica care se descălța de pantofii ei sport.

Hooria se spală repede pe mâini apoi se aruncă la mama sa în brațe și spuse:

– Mulțumesc pentru tot! Ai avut dreptate când ai zis că va fi bine și că îmi voi face prieteni noi ușor, în ciuda faptului că sunt diferită! O să-ți rămân datoare pe viață pentru asta. Mulțumesc că ai avut încredere în mine! Mulțumesc, mamă, pentru darul vieții!

Și da, suntem speciale, nu o să mai permit nimănui să mă discrimineze sau să mă batjocorească.

Mama zâmbea fericită. Trăise fiecare cuvânt zis de fiica sa și o lacrimă de fericire îi apăru pe obraz.

– Mă bucur foarte mult că te-ai integrat așa ușor! Mă bucur și că ești așa fericită! Acum hai la masă, cred că ți-e foame.

Hooria zâmbi în colțul gurii și fugi către bucătărie, avea o foame de lup.

IOANA ȘTEFANIA ZOICAN, 11 ANI

PENTRU EA, EU TRĂIESC

Mama este ființa care iubește
și nu așteaptă ceva în schimb.
Are grijă de tine la bine și la greu,
Și te poartă ca pe un zmeu.

Te ajută și te ascultă
Și uneori te și sărută.
Eu cu asta mă mândresc
Și îi zic „mamă, te iubesc”.

Te învață lucruri bune,
Chiar dacă uneori greșești.
Toți copii o iubesc,
Pentru ea, eu trăiesc.

Te ascultă și te învață
Primii pași până la masă.
Îți dă sfaturi bune,
Și mereu te îndrumă în lume.

Lucrare câștigătoare la secțiunea LITERATURĂ, 13—14 ani

LĂCUL I

LAURA ȘESTACOV, 13 ANI

Mama și darul vieții

Ochii mei cuprind cerul cristalin. În urechi îmi sună ciripitul duios al păsărilor. Degetul meu mângâie firul fraged al ierbii, iar mintea mea se cufundă încet într-un gând adânc: nimic din acestea nu ar fi fost posibile fără ea.

Ea are un dar extraordinar. Poate nu a produs în această lume fenomene miraculoase. Poate nu a fost capabilă să oprească catastrofe naturale. Ea nu a schimbat lumea în modul în care am presupune noi, dar în lipsa ei lumea cu siguranță ar fi schimbată, deoarece ea și doar ea are darul vieții.

Mama făurește viața, însă ea nu este ca orice făurar, care, terminându-și lucrarea la care a muncit nespus de mult, o lasă deoparte.

Mama veghează oricând și oriunde asupra copiilor săi. Mulți pot spune că la un moment dat acei copii se depărtează și își poartă singuri de grijă. Totuși, mama încă îi păstrează în minte

și în suflet. În orice circumstanță, ea va avea grijă de „lucrarea ei”.

În spatele fiecărei persoane mari sau mici, admirate sau de succes, stă o mamă.

O mamă care nu i-a dăruit doar viață, ci și căldură, iubire, susținere necondiționată.

Mama este o ființă atât de puternică și vulnerabilă în același timp!

Chiar dacă nu poate muta munții din loc, ea poate muta grijile, oboseala și tristețea pentru a-și face copiii fericiți. Chiar dacă ea nu poate purta poveri grele, ea poartă visele, speranțele și pasiunile copiilor săi pe drumul lor cel lung spre realizare. Chiar dacă nu poate câștiga războaie, copiii ei îi sunt cel mai mare premiu, cea mai mare onoare și mândrie, iar titlul de mamă - cel mai nobil.

Mama este îngerul trimis de Dumnezeu să ne îndrume în călătoria lungă a vieții. Un înger care îți oferă în această călătorie

tot ce are mai bun, cu atâta dragoste și nu cere nimic în schimb. Un înger care va fi mereu alături de tine, pentru a-ți șterge lacrimile cu mâinile-i fine și pentru a te încuraja, atunci când îți este greu, dar totodată îți împărtășește bucuria de parcă ar fi a ei.

Mama este aidoma ploii. Ploaia udă fiecare plantă, având grijă ca ea să crească, fără să-și aștepte bunătatea returnată, dintr-un simplu impuls natural. La fel și mama ne crește și ne călăuzește în viață din pura dragoste pe care o are pentru noi.

Ploaia este deseori disprețuită, acuzată că a eclipsat vremea frumoasă, senină, dar atunci când ea lipsește, oamenilor le este și mai greu. La fel și mama este neînțeleasă și nu îndeajuns de prețuită. O ignorăm adeseori și o respingem din capriciul de a deveni independenți, iar mai târziu, ne dăm seama că ea este cel mai scump dar pe care l-am primit pe acest pământ încă de la început.

Un dar indispensabil.

Mama nu produce miracole. Ea ESTE un miracol.

Iubirea ei este un miracol. Darul vieții e un miracol.

Mama a fost mereu cântată prin vers, în culori, în cuvânt, pentru că mama este începutul a mii de vieți, de speranțe, de povești noi.

Ea merită totul, totuși se mulțumește cu zâmbetele zglobii pe care le vede în fiecare zi, cu felicitări desenate stângaci de mâini micuțe, dar pricepute, cu îmbrățișări și sărutări calde, deoarece pentru ea, ASTA înseamnă totul.

Lucrare câștigătoare la secțiunea LITERATURĂ, 13—14 ani LOCUL al II-lea

LORELIA GRIBINCEA, 13 ANI

Mama și darul vieții

Nu ai stat niciodată să te gândești cu entuziasm la o amintire din trecutul tău apropiat sau îndepărtat? Sau cu bucurie? Sau cu uimire? Sau cu orice alt sentiment care să îți provoace o senzație plăcută în piept, ca niște furnicături ori ca o mângâiere ușoară?

Poate că da. Poate că într-o după-amiază senină de vară ai stat să te gândești la una dintre acele zile de iarnă în care, odată ieșit afară, descoperi că stratul subtil de zăpadă pe care îl vedeai de la fereastra camerei tale de fapt nu era atât de subțire cum pare și că zăpada era numai bună pentru a face un mic om de nea, sau pentru a te da cu sania, sau chiar pentru a te lăsa pur și simplu să cazi pe spate în neaua pufoasă și dând din mâini să ajungi la figura unui Îngeraș! Și a fost plăcut, nu?

Sau, poate că, într-o zi friguroasă de iarnă, stând cu fața lipită de fereastra rece și aburită, visai la acele zile calde și minunate de vară, în care probabil ți-ar fi plăcut să citești o carte frumoasă la umbra unui copac fructifer.

Dacă ai făcut asta măcar o dată și cel mai probabil că s-a

întâmplat poate chiar de mai multe ori, atunci cu siguranță te-ai gândit și la lucruri mai serioase de atât, dar și mult mai plăcute. Uneori, nu e ușor să te așezi pur și simplu și să-ți amintești tot ce s-a întâmplat de-a lungul vieții tale până în secunda aceasta, când citești aceste rânduri. Cu cât încerci să mergi mai departe printre amintiri, printre atâția ani, ai impresia că ți se așterne o ceață ușoară pe minte, iar amintirile devin din ce în ce mai neclare, până când se șterg cu totul din memorie. Dar dacă crezi că amintirile cele mai relevante s-au șters, atunci te înșeli.

S-ar putea să te miri, când îți spun că anume ceea ce este mai relevant nu îți poți aminti. Te derutează, nu-i așa? Și să mai știi că amintirile nu se șterg din memorie. Ele tot rămân în subconștient. Dar în cazul altora, creierul încă nu era capabil să memoreze anumite lucruri. Pur și simplu, eram prea mici... pentru a ne putea aminti cel mai frumos lucru.

Dacă ai încerca să ajungi cât mai departe printre amintiri și ai ajuns pe la începutul copilăriei, atunci, te felicit! Iar dacă nu reușești să-ți amintești, nu te deranja! Chiar dacă nu îți amintești acel moment, el tot a existat. Dacă nu exista, nici tu nu existai.

Uimitor, nu-i așa? Probabil că deja ți-ai dat seama la ce mă refer. Dacă nu era mama ta, prin care Dumnezeu să îți dea Darul Vieții, tu nu existai. Dacă nu era bunica ta, care să primească acest Dar de la Dumnezeu, de a o aduce pe mama ta pe Lume, nu aveai cum să exiști. Acest lucru este valabil pentru toate generațiile, fără nicio excepție. Putea să nu se întâmple. Puteai să nu fii azi aici, acum, citind aceste rânduri. Da, dar... există un dar! Dacă ai ajuns acum, ești în acest loc, ești aici cu un motiv. Ești creat cu un scop, ești iubit și ești de-a dreptul special, deoarece ești înzestrat cu Darul Vieții. Dumnezeu ți-a dăruit Viață cu un motiv și a ales să o facă prin cel mai miraculos mod posibil, prin Mama.

Desigur că nu îți amintești. Asta a fost cu mult timp înainte ca tu să vii pe Lume, dar Dumnezeu plănuia cu multă atenție crearea ta. Plănuia cum vei fi, cine vei fi, ce vei face tu în viață. Și indiferent de ceea ce urma să faci, El tot urma să te iubească.

Iar apoi mama ta a fost înzestrată cu Darul de a te naște. De a te crește. De a te îngriji. De a te educa. Și în primul rând, de a te iubi. Cât de minunat poate să fie gândul acesta?!

Lucrare câștigătoare la secțiunea LITERATURĂ, 13—14 ani LOCUL al III-lea

ANDREEA - ALEXANDRA BRAGĂ, 13 ANI

Mama și darul vieții

...una dintre minunile lumii este iubirea de mamă; alta- darul vieții....

Mama este comoară dumnezeiască. Persoana care ți-a dăruit viață, îți oferă iubire infinită, ființa care îți este prieten și în care ai încredere.

Pentru mine, mama mea este totul. Ea este cheia sufletului meu; mă înțelege, mă crește, mă educă, mă învață ce este bine și ce este rău, mă învață să fiu un om cinstit. Și cel mai mult mă învață să iubesc... să iubesc necondiționat. O, da... și mamele iartă! Pentru că nicio greșală, nicio supărare nu pot clinti o iubire și o legătură atât de puternică. Mama va fi mereu cu tine, pentru totdeauna, orice s-ar întâmpla.

Pentru mine, mama mea este îngerul pe care Dumnezeu mi l-a dat atunci când m-a trimis din Rai pe Pământ. Prima mea întâlnire cu un înger, mama mea. Ea este soarele. Datorită ei eu sunt sămânță. O sămânță care se bucură de lumina și de căldura

pe care mi le dăruiește zi de zi pentru a crește.

Iubirea mamei va rămâne pe veci cea mai frumoasă și cea mai prețioasă emoție. Emoție magică, emoție binecuvântată, emoție unică în marele Univers, de la Dumnezeu lăsată.

Cea mai frumoasă, cea mai încântătoare este mama mea. În ochii ei mă oglindesc... și îmi doresc să fiu ca mama când voi crește mare, să iubesc la fel de mult.

Nu ar exista viață fără mame.

Ele ne dau acest dar, ca binecuvântare de la Tatăl Ceresc. Mama este ajutorul lui Dumnezeu, așa cum, „elfii sunt ajutoarele Moșului”, doar că mama este cel mai frumos dar.

Să nu uităm nicicând să prețuim mamele, cea mai mare dintre minunile lumii, prin care primim darul vieții. Să dăruim iubire necondiționată, așa cum am primit la rândul nostru.

Eu îmi iubesc mama și o apreciez în fiecare minut al vieții mele, viață pe care ea mi-a dăruit-o. Îi sunt recunoscătoare pentru toate eforturile pe care le face ca eu să zâmbesc mereu. Dacă aș putea, i-aș oferi toate florile de pe acest pământ.

Nu există cuvinte îndeajuns de mari pentru a-i spune cât de

mult înseamnă pentru mine, dar știu că ea nu vrea toate aceste lucruri; se mulțumește cu simplul fapt că exist.

O iubesc necondiționat. Chiar dacă nu-i spun, i-o arăt zi de zi și fără a folosi cuvinte.

Pot scrie mult, minute, ore, zile în șir tot nu aș putea să spun totul. Nu există timp, nu există cale. Nu cred că putem cuprinde în cuvinte ÎNCEPUTUL și SF RȘITUL.

Mama și darul vieții...

...una dintre minunile lumii este iubirea de mamă; altdarul vieții... cum să pot eu exprima în cuvinte sensul?

Nu știu. Nu vreau. Nu pot descrie aceste trăiri. Nu pot găsi cuvintele potrivite pentru a explica, pentru a arăta mangâierea mamei. Mirosul ei. Pașii ei. Respirația ei. Îmbrățișările. Sărutările. Glasul.

Există din păcate în lume copii al căror înger dat nu a putut fi alături de ei. Cine știe? Poate s-au speriat că nu pot face față acestei minuni, acestui dar. Nu judecăm. Nu avem acest drept. Dar acești copii nu sunt singuri, nu sunt orfani, chiar dacă mama pământească le lipsește!

Maica Domnului are iubire îndeajuns pentru fiecare.

Dragi copii fără mamă,

Nu vă pierdeți în suferință! Sădiți în suflet credință. Trăiți! Credeți! Iubiți! Într-o bună zi, fiecare dintre noi va fi un înger pentru o sămânță. Cu credință în Tatăl Ceresc și Maica Domnului,

vom reuși să fim la rândul nostru minuni și dar al vieții pe pământ.

FAMILIE. MAMĂ, TATĂ, COPII. Totalitate. Întregire.

Ce este în gândul și în sufletul meu doar Dumnezeu știe. Nu pot să spun decât: MULȚUMESC! Mulțumesc, Tată Ceresc pentru mama mea! Mulțumesc pentru familia mea! Doamne, mulțumesc pentru iubirea Ta!

Lucrare câștigătoare la secțiunea LITERATURĂ, 13—14 ani Mențiune

ALINA GIORGIANA TIVADAR, 13 ANI

CUVINTE PENTRU TINE, MAMĂ!

Vântul bate spre a mea inimă,
Urechile mele glasul tău îl aud.
Și dulcea ta alinare-n noaptea senină,
Către un somn liniștit mă duc.

Prea iubită mamă, unică în lume,
Grija pe care mi-o porți...
Când brațele tale mă îmbrățișează,
Toată durerea mi-o îndepărtează.

Cuvinte și șoapte dulci,
Tu din inimă mi le aduci.
De mică până voi fi mare
Să-mi aducă alinare.

În zilele când truda ta va fi grea
Am să te alin și eu cumva,
Căci recunoștința mea e foarte mare
Și iubirea pentru tine e nepieritoare.

Lucrare câștigătoare la secțiunea LITERATURĂ, 13—14 ani Mențiune

MĂDĂLINA ULICI, 13 ANI

Mama și darul vieții

Dragă mamă,
De la început doresc
Să îți spun că te iubesc
Pentru tot ce-ai fost și ești!

Darul vieții l-am primit
De la tine, măicuța mea.
Iar în lume am pășit
Sub oblăduirea ta.

M-ai crescut mamă pe brațe
Zile-ntregi și nopți de-a rândul
Mi-ai vegheat somnul și gândul.

M-ai învățat să vorbesc,
Să spun „mama”, „te iubesc”.

Mi-ai condus apoi pe afară,
Pașii pân' la ulicioară.
Mi-ai arătat lumea-ntreagă,
Îți mulțumesc, mamă dragă!

ARIANA ELENA CÂDĂ, 13 ANI

Mama și darul vieții

Mama?
Un cuvânt neprețuit.
Iubirea de mamă?
O minune.

Mama:
Un miracol adus pe pământ.
Cu nimic nu se compară
Zâmbetul ei minunat, de mamă

Mama.
Și așa, cu un singur cuvânt
aduci raiul
pe pământ!

MATEI - GABRIEL DĂSCĂLESCU, 14 ANI

Comoara cea neprețuită, mama

MAMA

Când spun acest cuvânt, mă gândesc la multe amintiri valoroase care vor rămâne veșnic în sufletul meu și la comoara cea divină: nu bani, nu diamante și pietre prețioase, nu lucruri scumpe, ci la mama mea.

Ea este ființa cu suflet ca al unui înger, care mi-a dat viață și care a stat lângă mine, care m-a susținut și o va face în continuare, datorită iubirii ei nemărginite, pentru ca eu să ajung un om cu o personalitate sinceră, onestă, perseverentă, săritoare și credincioasă în Dumnezeu.

Despre mama mea am multe de spus.

Fizic, este ca orice femeie din ziua de azi, dar în sufletul ei se găsește ceva ce nu au toți oamenii.

Are un chip nevinovat și blând, niște ochi căprui strălucitori, aceștia parcă exprimând calitățile ei interioare. În rest, nu am nimic de adăugat, deoarece pentru mine nu contează cum arăți, ci contează ce fel de om ești.

În personalitatea mamei mele se găsesc multe calități extraordinare, aproape divine. Optimismul și perseverența sunt doar două trăsături ale ei: nu se lasă niciodată, mereu luptă cu drag și seriozitate pentru anumite lucruri, întotdeauna vede partea plină a paharului, nu dă vina pe ceilalți și reușește, prin puterea ei de mamă, să ducă orice la capăt.

Credința în Dumnezeu o caracterizează: de când o știu, are o legătură strânsă cu El, se mulțumește cu ce are și niciodată nu își dorește mai mult. Tot datorită Lui, poate să facă orice. Mereu se bucură pentru ceilalți și nu poartă pică nimănui.

Sincer vă spun, persoană mai generoasă ca mama mea nu am văzut.

De multe ori mi-a spus: „Ajută pe oricine cu ce poți și oferă cu drag ajutorul tuturor, deoarece Cel de Sus vede și respectă asta”.

Exemplul acesta l-am luat de la ea, care mereu se zbate și ajută pe toată lumea, din tot ce are.

Alte calități pe care ar trebui să le dețină toată lumea sunt

altruismul și respectul față de celelalte persoane. Mama întotdeauna are grijă de ceilalți, fără să ceară nimic în schimb, iar mulți oameni o respectă datorită acestui lucru.

Tot ea m-a învățat că, dacă cineva mă jignește, să nu-i răspund la fel și să întorc și celălalt obraz. Mi-a mai spus să nu judec lumea după cum se îmbracă sau după cum arată, deoarece oamenii mă pot surprinde în orice moment.

O respect pe mama pentru iubirea ei, pentru cuvintele frumoase care-i ies din inima de aur, pentru sufletul ei curat și pur și pentru tot curajul de care a dat dovadă în toți acești ani.

Toate aceste calități o „construiesc” pe mama mea: o femeie simplă și modestă, care are toate trăsăturile necesare pentru o personalitate extraordinară.

După părerea mea sinceră, liniștea sufletească nu o găsești în prieteni sau obiecte, ci în mama ta, care trebuie respectată și prețuită, deoarece ar muta și munții din loc pentru tine!

Mamă,

Îți mulțumesc că mi-ai dat viață pe acest pământ și ți-ai transformat existența într-un altar de jertfă. Te iubesc așa cum florile iubesc apa și soarele, deoarece tu mă ajuți să cresc Existența ta îmi dă putere să trăiesc.

Tu ești un înger, ești totul pentru mine!

CAMELIA MUNTEANU, 13 ANI

Mama și darul vieții

Mama... un cuvânt atât de mic, dar cu o însemnătate atât de mare.

Mama este ființa cea mai dragă tuturor. Mama este alături de noi în orice moment al vieții noastre. E cu noi când facem primii pași, când rostim primele cuvinte. Ea toată viața ne va deschide brațele de câte ori ne vom lovi. Ea ne trece cu lacrimi de bucurie de pragul primei clase și e acolo cu noi, când absolvim școala.

Atunci când mama nu e lângă noi, oricum o avem în suflet și îi simțim mâna caldă asupra noastră. Mereu ne gândim „Ce ar face mama într-o anumită situație?” sau „Ar fi mândră de mine mama, dacă fac asta?”. Simți că te privește tot timpul.

Mama este cea mai puternică ființă de pe Pământ, ea are puterea de a da viață.

Pentru o mamă, fiul sau fiica sa rămâne mereu copil, indiferent cât de mare ar fi. Pentru o mamă, copilul ei este o comoară neprețuită. Iar pentru copil, mama lui e cea mai bună.

Mama e cea care se bucură alături de tine de orice realizare și cea care te încurajează după orice eșec. Când copilul plânge, inima mamei lui plânge.

Mama e cea care te învață ce e curajul, tristețea, bucuria, toate sentimentele lumii.

Mama e cea care ne ține de mână și ne ghidează pe drumul vieții. Așa fac mamele, le arată copiilor drumul, iar ei le merg pe urme. Ele dau copiilor cheile care le deschid ușile în viață. Chiar de cărările pe care le-a ales mama nu au fost mereu drepte și fără ocolișuri, ea refuză ca propriul copilul ei să se rătăcească. Ea îi spune copilului că el are nevoie de un drum al lui, fără ocolișuri și greșeli.

Pe mama mea o consider o comoară neprețuită. Ea își face mereu datoria de mamă cu o dragoste nemărginită și mă ajută să trec corect prin viață. Mama mea este ca un înger care veghează asupra mea, pentru totdeauna.

Un lucru sigur știu despre mama, ea niciodată nu mi-ar vrea răul. Tot ce face pentru mine e din dragoste și ca să mă protejeze. Orice aș spune, în adâncul meu, mereu voi rămâne fetița ei. Și mai știu că ea mă iubește pe mine și pe surorile mele necondiționat

Pentru fiecare copil, cuvântul „copilărie” se asociază în primul rând cu mama.

Toți vom purta în gând toată viața acele amintiri cu bucatele și dulciurile gustoase pe care le pregătea mama noastră. Și căldura pe care o simți când îți îmbrățișezi mama.

Nimic din întreaga lume nu poate înlocui căldura mamei.

TEODORA GABRIELA STOIAN, 13 ANI

Mama, singura ființă ce poate da naștere vieții

Era ora de religie. Eu și colegii mei stăteam liniștiți și o așteptam pe doamna profesoară. În clasă era cald și bine, însă afară ploua și era o vreme mohorâtă. Andrei, colegul meu, spuse:

– Astăzi cred că vom vorbi despre „Minunile pe care ni le-a dăruit Dumnezeu”.

Am dat aprobator din cap. Doamna intră în sala de clasă :

– Bună ziua, dragi elevi!

– Bună ziua, doamna profesoară! am zis în cor.

După ce ne-a ascultat la lecția pe care am avut-o de pregătit pentru ziua respectivă, a spus cu o voce calmă ce te ungea la suflet:

– Astăzi, avem o lecție foarte frumoasă. Vreau să-mi spuneți, pe rând, câte o minune pe care Dumnezeu v-a dat-o și fără de care nu ați putea trăi.

Prima a fost Maria, colega mea din prima bancă. Ea a spus că natura este o minune. Chiar avea dreptate, natura este o minune, deoarece are atâtea vietăți. În plus, atâtea fenomene

spectaculoase se petrec în ea!

A urmat Ana, care a zis că animalele sunt o minune dăruită de Domnul. Și ea avea mare dreptate, animăluțele sunt o adevărată comoară, fiindcă ele ne fac viața mai veselă. Eu eram ultima care trebuia să-și zică părerea, dar nu îmi era frică de faptul că cineva mi-ar putea lua ideea, fiindcă lista cu minuni este atât de lungă !

Mi-a venit rândul !

– Mama este o minune fără de care nu putem trăi, doamna profesoară! am zis entuziasmată. Vă pot vorbi despre acest subiect zi și noapte, fără să mă opresc, deoarece MAMA este minunea care dă naștere altei minuni numită VIAȚĂ.

Pentru mine, cuvântul MAMA înseamnă atât de multe! Este un cuvânt special, cu o însemnătate deosebită.

MAMA poate însemna bucurie, viață, binecuvântare, poate fi plânsul de fericire sau un glas blajin care ne mângâie sufletul ori de câte ori îl auzim.

MAMA este persoana fără de care un copil nu se poate dezvolta cum trebuie, este ființa care te încurajează indiferent de

situație, este cea care ÎȚI OFERĂ IUBIRE NECONDIȚIONATĂ fără să îți ceară nimic în schimb.

Consider că mama mea este cea mai bună din toată lumea, însă mulți poate mă contrazic și le dau dreptate, deoarece PENTRU FIECARE PUI, MAMA LUI E CEA MAI BUNĂ.

Mamele mereu își apără puii. De aceea, noi, copiii, mereu ne simțim în siguranță alături de ele.

Cu alte cuvinte, MAMA este TOTUL.

Dumnezeu a lăsat pe lume multe minuni, atâtea lucruri frumoase și speciale, printre care și femeia, care, la rândul ei, L-a bucurat pe Domnul dând viață.

Viața este tot o minune.

Premiul pentru Viață Natalia Dabija, Republica Moldova

Copiii – leacul fricii

*Sunt o fricoasă fără leac
De frică nici nu pot să tac.
Când văd o găză, țip și fug
Când latră-un câine, lacrimi curg...*

Astăzi mamă a patru copii, ieri – o fată care se temea de insecte și de înălțime. Mă întreb când am căpătat acest strop de curaj ca să-mi împart trupul și sufletul cu încă patru omuleți? Mai ales că în copilărie mă întrebam tot timpul cum aș putea eu să fac copii, cum aș putea eu să fiu mamă dacă nu sunt la fel de frumoasă ca Veronica Castro, Thalia sau Meg din Sunset Beach! Mai târziu mi-am dat seama că reperele adevărate stăteau în fața mea, cuminți, calde, bune și drăgăstoase: mama, bunica și istoriile lor de maternitate. Mult timp nu am înțeles de unde vine puterea aceasta minunată – să iubească necondiționat și să se dedice copiilor. Până când am devenit mamă. Atunci mi-am dat seama că sunt și eu puternică. Că aș fi în stare să mă lupt cu

un balaur cu douăzeci de capete, dacă ar fi amenințat copiii mei. Am descoperit o forță lăuntrică și o tărie de caracter nebănuite până atunci. Mamele sunt puternice și curajoase, din oficiu, adică în mod automat.

Copiii mi-au inoculat sentimentul că eu pot orice. Eu pot să gătesc cea mai bună supă, să joc teatru cel mai expresiv, să recit cel mai bine, să scriu cel mai frumos. Eu sunt cea mai bună, după părerea lor (și nu încerc să-i contrazic :).

Adevărul este că nașterea celor patru copii m-au făcut să mă redescopăr pe mine, în varianta cea mai bună. Dragostea maternă a venit la pachet cu forța, curajul și credința.

Devii ca un fel de Omul-păianjen în varianta feminină pentru copiii tăi sau ca Harap-Alb, neînfricat în lupta cu virușii și bolile copilăriei. Înveți lucruri noi, te depășești de zeci de ori și reușești să faci față celui mai dificil job din lume, după părerea mea – cel de mamă. Apropo, nu există vacanță sau concediu de la acest serviciu. Nici măcar un concediu de boală.

Pe de altă parte, societatea modernă a ajuns să valideze din ce în ce mai dificil acest rol. Perfecțiunea din mediul online

inhibă și denaturează esența maternității. Se creează impresia că adevăratele provocări ale mamelor se consumă virtual, acolo unde se promovează rețete de succes, pași de urmat, trucuri simple, sfaturi esențiale pentru a fi mama perfectă. O mare capcană, după părerea mea.

Fiindcă mamele nu ar trebui să tindă să fie perfecte, dar să fie cele mai bune pentru copiii lor, în viața de zi cu zi. Altminteri, cum am putea cere copiilor noștri să fie buni?

Exemplul propriu este cea mai bună și mai eficientă educație, după cum zic și psihologii.

Noi trebuie să fim acolo, cu brațele deschise, cu zâmbetul pe buze și cu dragostea-n inimă. Să nu uităm că alăptăm, să mângâiem și să creștem oamenii de mâine. Și, dacă vrem ca societatea să fie mai bună, să o schimbăm prin copiii pe care-i educăm!

Premiul Special

MĂDĂLINA ANDREESCU

Cum am devenit ceea ce trebuia să fiu

A fost odată o fetiță. S-a născut prima din cei cinci copii ai părinților. Dumnezeu a ales-o pe ea, știind că va fi suficient de puternică pentru a purta cu bine această grea cinste de a fi copilul mai mare.

Căci să fii copilul mai mare nu-i chiar așa minunat pe cât s-ar crede. Să fii mereu cel care trebuie să lase de la el pentru că este mai mare, cel care trebuie să cedeze locul din brațele mamei copilului mai mic, deși tânjește și el după căldura și siguranța lor, copilul care trebuie să fie un exemplu pentru ceilalți frați... adesea e mult pentru un copil.

Un astfel de copil am fost și eu, prima născută în familia mea. Dintr-un motiv greu de înțeles, nu am reușit să pricep unde se termină spațiul meu și unde începe al celorlalți, așa că ani de zile m-am confundat cu cei din jur. Știam că trebuie să am grijă, să mulțumesc, să nu supăr și să fiu eu însămi bine, oricum ar fi.

Pur și simplu, nu știam cine sunt cu adevărat.

De pe la 20 de ani, am început să visez la propriii-mi copii. Visam să am o fetiță pe care să o cresc cum credeam că e mai bine și să o iubesc așa cum avusesem nevoie eu, fetița care fusesem. Am așteptat-o mult, pentru că l-am așteptat mult pe tatăl ei.

Și ea a apărut, într-o zi fierbinte de iulie, iar venirea ei în viața mea mi-a dat primul sens, unul profund, cutremurător. Devenisem soție și mamă, iar aceste două definiții erau tot ceea ce cerusem în miile-mi de rugăciuni.

Viața de mamă m-a acaparat total. Priveam în ochii negri și migdalați ai fetiței mele și, pentru mine, nu exista fericire mai mare decât să fiu în preajma ei. Eram doar mamă și așa am fost câțiva ani, doar mama Nectariei și, atât cât puteam, soția soțului meu.

Apoi, după doi ani și jumătate, am devenit mamă de doi copii.

Doctorița de familie mi-a spus, zâmbind, că abia acum devenisem mamă cu adevărat. Am înțeles într-un târziu vorbele ei. Când am simțit că lumea nu se mai învâрте după râsul și plânsul primului meu copil, ci după doi omuleți, am devenit altcineva: mamă de doi copii și, atât cât puteam, soția soțului meu.

Între scutece, mers de-a bușilea, primii pași, primele cuvinte, primele litere strâmbe în bilețele de dragoste, viața noastră și-a urmat cursul. Copiii mă împlineau și mă făceau fericită.

Însă eram mereu obosită și tot departe de mine însămi. Atunci când vorbeam despre mine, spuneam că sunt mamă și soție. Pentru că doar atât știam să fiu.

Într-o zi de mare sărbătoare, pe 7 ianuarie, familia noastră a ajuns să numere cinci membri. Pe Maria lui Ioan, cum i-a zis nașa, am dorit-o toți și, în primul rând, frații ei.

O femeie necunoscută m-a întrebat odată, în parc, de ce mi-a mai trebuit al treilea copil, doar aveam deja fată și băiat. Da... oare de ce venise Maria?

Cât am fost însărcinată cu Maria am plâns mult, mult. Din cauza hormonilor, a grijilor, a judecății celorlalți, a greutăților care au venit avalanșă peste noi, de parcă cineva se răzbuna pentru că îndrăznisem să aduc o nouă viață pe pământ. Am plâns cât nu am plâns în celelalte două sarcini la un loc.

Toate o luaseră razna și mica mea lume intrase dintr-odată în derivă. Nu mai știam nimic din ce știussem până atunci. Tot ce știam era că, undeva, mă pierdusem...

În oglinda mare din holul de la intrarea în micul apartament se privește o femeie. Nu e prima oară când se privește. Se cercează critic zilnic, analizând și observând lucruri nesfârșite care nu îi plac la ea.

Azi, aceeași femeie se uită la imaginea reflectată în oglinda cu rama maronie și vede altceva. Vede o femeie frumoasă, plânsă, obosită și puternică. Nu o deranjează cearcănele pe care nici fondul de ten nu le acoperă total. Nici cicatricea celor trei operații prin care a adus în lume trei copii. Nici părul care nu a fost la coafor de luni bune. E împăcată cu ea însăși, după ani și ani.

În ziua când am văzut în oglinda cu rama maronie această femeie am înțeles că ea e tot ce am. Și am hotărât să am grijă de ea. Să o accept, să o prețuiesc, să o înțeleg, să-i ofer răbdare, atenție și timp.

Dacă aș scrie o poveste despre viața mea, povestea s-ar numi „Cum am devenit ceea ce trebuia să fiu”. Mi-a luat ani de zile acest drum... L-am făcut datorită copiilor mei.

Eu le-am dat viață. Iar ei m-au redat pe mine însămi, mie.
Mama

Premiul Special

CORINA BERICĂ, 35 DE ANI

Mama

Mama-i liniștea din noapte
Ce te mângâie aparte,
Mama-i cea care-ți dă viață
Și cu zâmbet te răsfată,
Mama-i cea care îți spune:
Zborul vieții e-o minune!

Mama-i cea care te prinde
Când în zbor cazi printre piteni,
Mama-i cea care îți coase
Aripa frântă - de coaste,
Ea te-ajută să găsești
Pe ce cărări să pășești.

Mama-i cea care îți poartă
Sufletul cu blândă șoaptă,
Îți surâde cu iubire,
Te poartă spre nemurire
Cu sfatul și vorba dulce,
Cu povești ce gândul duce.

Mama-i cea care te-nvață
Să respecți tot ce e-n viață,
De-i ființă, lucru, carte,
Să le porți în suflet toate,
Zi de zi să le cinstești,
Viața să o prețuiești.

Mulțumesc, iubită mamă!!!

Premiul Special

LILI GHEORGHE, 44 DE ANI

Numele meu este Lili Gheorghe, am 44 de ani și două minuni ale vieții: Iustin care împlinește 20 de ani pe 26 aprilie și Iris care va împlini 11 ani pe 26 martie.

Povestea Irikăi vreau s-o împart cu voi. Aveam 33 de ani. Atunci când sarcina avea în jur de 3 luni, mi s-a transmis că ceva nu prea era în regulă, fără să specifice domnul doctor ce anume. Doar că observase ceva ce nu sugera nimic bun. Ca și cum nu ar fi spus nimic, mi-am văzut în continuare de existență și am visat la codata mea.

Am născut o fetiță în spitalul din Alexandria, pe 26.03.2010. În ciuda faptului că a primit nota Apgar 10, starea ei s-a înrăutățit și a fost izolată într-un salon. I se administrau antibiotice. A doua zi, mi s-a spus că va muri pentru că are ceva deosebit, dar nu știu ce anume, iar aparatura din spital nu-i ajută să descopere.

Nu înțelegeam nimic. În prima zi de viață a fost bine, iar a doua zi medicii îmi transmit că va muri și că nu au ce-i face. Eram speriată, tristă și l-am întrebat pe Dumnezeu de ce anume mi-a dat-o, dacă mi-o ia după două zile.

Doctorița, în încercarea de a descoperi misterul, mă întreabă dacă îi semnez o hârtie prin care sunt de acord să-i facă radiografii. Micuța mea de o zi! Am semnat.

Ce șanse avea să trăiască dacă nu semnam? Niciuna. Rezultatul transmis: cred că are toate organele interne așezate invers. Apoi zice: „Nu moare în garda mea!”

Și m-a sfătuit să mă duc la București cu fiica mea, că poate o vor salva acolo. Era singura soluție, având în vedere că la Alexandria medicii spuneau că nu știu ce anume să-i facă pentru că nu știu ce anume are.

Am solicitat transferul. Trei ore a durat până ne-a primit un spital, IOMC din Lacul Tei. Dar intervenise o alta problemă: ambulanța nu mai avea tuburi de oxigen pentru că avusese loc un accident rutier și se consumaseră toate tuburile cu răniții respectivi. Mi s-a cerut să semnez o hârtie prin care sunt de acord să plec cu fiica mea fără tub de oxigen plin: dacă îi ajunge bine, dacă nu... iar bine.

Vorba românului: Cu Dumnezeu înainte! Am semnat. Ce aveam de pierdut? Ei îmi transmisese că oricum va muri. Avea o șansă, una singură, dacă plecăm din Alexandria. Cum să nu mă agăț de ea? Trăiam de 24 de ore cel mai negru scenariu dintre toate scenariile posibile.

Plângeam și nu mai vorbeam. Nu mai puteam vorbi. Nu simțeam nevoia să vorbesc nimic. Cu nimeni.

Am ajuns la spitalul IOMC. Ajunsese oxigenul și au coborât-o pe Iris din ambulanță intubată și cu inima sus, bătând în dreapta. Cardiologa care o îngrijise pe Iris până aici o botezase „clepsidra din Alexandria”. Coșmarul a continuat trei săptămâni. Tăcerea mea, la fel.

La București am aflat ca are *situs inversus* total și dextrocardie (toate organele interne așezate invers – inima în dreapta, ficatul în stânga – 1 din 10.000 de copii se nasc astfel). Avea și hipertensiune, pericardita acută, PCA, tulburări de ritm cardiac tranzitorii și, de parcă nu era suficient, contactase din spital o bacterie, Klebsiella ESBL.

Vreme de 3 săptămâni au analizat-o pe Iris și au tratat-o. După 17 zile de antibiotic a început să mi se transmită că este bineșor. După două transfuzii de trombocite, splina ei a început să „fabrice” trombocite.

Preotul spitalului venea în fiecare zi în Terapie Intensivă. Era o fire iscoditoare și adresa aceleași întrebări în fiecare dimineață. Era ferm convins ca Iris se va prăpădi și că era nebotezată. În consecință, nu-i puteam face pomeni și alte obiceiuri. Cum își poate imagina că asta era problema unui părinte atunci? Ce mă mai interesa dacă pot să împart sau nu un covrig? A pus atâta presiune pe mine în cele trei săptămâni, încât i-am transmis clar și tare că nu o voi boteza în spital, pentru că nu va muri. Și nici nu va rămâne nebotezată. Am eu în cartier o biserică foarte frumoasă. Nu am putut accepta ideea că va muri. Pentru mine, varianta aceasta nu exista. Eram într-un spital. Profesioniștii se pricep – îmi repetam. O vor salva. Acest lucru s-a și întâmplat.

Am plecat acasă cu tratamente după noi, cu dosare medica-

le și cu recomandări. Dar eram fericite! Doar că medicul meu de familie și încă vreo patru au refuzat să o înscrie ca pacientă, din teama că, în urma unei insuficiențe cardiace, va sucomba până ce va împlini un an, și astfel se autosizează Colegiul Medicilor și cei de acolo trec pe la domniile lor. În final, am găsit un medic curajos: „Am citit, m-am speriat, mi-a trecut, o înscriu” – a zis, în cele din urmă.

Apoi, la 5 ani am aflat că Iris are ambliopie la ochiul drept. La 9 ani am aflat că are hipoacuzie la urechea dreaptă. Ne apropiem de vârsta de 11 ani. Cine știe ce mai află? ☺

Până una alta, vă mărturisesc că în acești 10 ani și 11 luni am descoperit o minune de fetiță. O comoară de copil. O puștoaică care acum citește volumul al patrulea din Însemnările unei puștoaice, de Rachel Russell.

O artistă care modelează flori din plastilină. O binecuvântare care umblă prin spatele blocurilor cu pliculețe de mâncare pentru câinii și pisicile fără stăpân. O fetiță care se emoționează repede și are un mare grad de empatie. O zână care își dorește o lume mai bună pentru toții copiii și care a devenit membră a unei asociații (*Un pas spre educație*) pentru care donează alimente, jucării și haine. A primit o diplomă de OM, care a încântat-o peste măsură.

Iris – poreclită Clepsidra – funcționează și întoarsă pe dos ☺

Cum ne iubim noi nu vă pot spune...

Astfel de lucruri nu se spun! ☺

Premiul Special

LIDIA SLABU, 32 ANI

Mama și darul vieții

Numele meu este Lidia, am 32 de ani și locuiesc în București.

Darul meu de a fi mamă începe la vârsta de 20 de ani. Dintotdeauna mi-am dorit să fiu mamă și simțeam că doar acest lucru mă împlinește.

Câteva luni bune la rând, tot am sperat că acest vis se va împlini, însă rămâneam mereu în fiecare lună cu dezamăgire și tristețe.

Pe la 20 de ani, mi s-a întâmplat minunea și atunci a început și darul meu de a fi mamă pentru prima dată.

Totuși, nu a fost ușor, deoarece a fost o sarcină ținută doar cu tratament și nu a putut fi dusă până la capăt, fetița născându-se la 8 luni de sarcină, fără vreo șansă la viață.

A fost foarte greu, deoarece două săptămâni a stat la terapie intensivă, nu o puteam ține în brațe, nu o puteam hrăni și nu îi puteam împărtăși dragostea mea.

Dar Dumnezeu a făcut o minune și s-a terminat totul cu bine. Acum are 12 ani și este un copil sănătos, responsabil și fericit.

Mi-am dorit și a doua minune de a fi mamă, dar nu se întâmpla asta, așa că m-am dus într-o zi la biserică să Îl rog pe Dumnezeu să facă această minune.

În ruga mea, ca semn că m-a ascultat tot timpul și că merit acest copilăș, l-am rugat să fie băiețel și așa a și fost. Am făcut asta, deoarece mulți ani nu rămâneam însărcinată și credeam că poate greșesc undeva față de Dumnezeu și nu merit să fiu mamă pentru a doua oară.

După o lună de zile s-a împlinit minunea și am rămas din nou însărcinată și a venit a doua minune - un băiețel.

Mama este o ființă care dă viață, înțelepciune și dragoste pură.

Mama are misiunea nu doar de a da viață, ea trebuie să îndrume și să educe acești copilași după pașii lui Dumnezeu.

Dumnezeu îi pune în pântecul mamei, la Dumnezeu trebuie să se întoarcă.

Darul cel mai frumos al vieții este acela de a fi MAMĂ.

Premiul Special

Pentru mama

Ți mulțumesc că m-ai iubit,
Atunci când nu eram pe lume,
Ți mulțumesc că m-ai primit,
Când Domnul m-a trimis la tine.

Ți mulțumesc că mi-ai dat nume,
Unul frumos, deosebit,
Ți mulțumesc că sunt pe lume,
Și sunt un copilăș iubit.

Ți mulțumesc de nopți întregi,
Când nu dormeai, sezând cu mine,
Ți mulțumesc că înțelegeai
Când îți scriam eu scrisoarele.

Ți mulțumesc că m-ai iubit
Și rea și neascultătoare,
Dar când mi-a fost mai greu, ai fost
Grănicina mea apărătoare.

Eu Domnului îi mulțumesc,
Că te-a ales pe tine, mama,
Că să mă nasci, să mă iubești
Și să mă crești atât de mare!

Aș vrea să pot să îți întorc,
Alăcar o mică picătură
Dar, din toate, una pot,
Să te iubesc întotdeauna.

Cristina Verdeș
Elveția 2021

Cristina Verdeș